

Giới thiệu Dạ Thiếu Bá Đạo, Cổ Cháp Sủng

Chỉ trong vòng một đêm, cô như từ thiên đàng rơi xuống địa ngục, tiền tài, địa vị, ngay cả người yêu của mình đều bị cướp đoạt. Sau này cô phải sống ra sao?

Anh, người thừa kế của tập đoàn Phương Đế, trong tay nắm quyền hành hô phong hoán vũ, giam chân một cái cô thể khiến đất trời rung chuyển.

Không những thế còn là trùm mafia ở Ý.

Vậy mà từ khi cô bước vào cuộc sống của anh, anh lại luôn hạ mình trước cô.

Một người kiêu chừ như vàng, thời gian như ngọc lại có ngày phải kiên nhẫn nói chuyện với cô.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Cổ Cháp Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 1: Tôi sẽ bắt các người trả giá

~ Các người đừng có quá đáng, đó là tài sản cha để lại cho tôi, ai cho các người cái quyền đó.

An Tân Hạ cười khẩy:

~ Mày đùa tao à, chẳng qua mày chỉ là một đứa con hoang, lấy cái quyền gì mà đòi tài sản. Năm đó, mẹ mày là lừa cha tao, bây giờ lên mặt đòi tài sản. An gia chúng tao vất vả nuôi mày những 19 năm, nếu năm đó không có chúng ta nuôi thì không biết mày còn sống không.

An Nhạc Nhạc không kim nổi, tức giận nói:

~ Nuôi tôi, các người nói nuôi tôi ư? Buồn cười thật. Các người đối xử với tôi có khác gì con ở không. Được, coi như số tài sản đó là tiền các người nuôi tôi. Bây giờ, tôi với các người đoạt tuyệt quan hệ.

Nói rồi, cô toan chạy ra khỏi An gia, nhưng lại nghe thấy giọng nói của An Tân Hạ:

~ Báo cho mày một tin vui, tháng sau, tao và Lục Di Sơ sẽ đính hôn đấy.

Lục Di Sơ...

Và....

An Tân Hạ sao....

Không thể nào, cô và Lục Di Sơ đang yêu nhau mà, 2 năm rồi, sao có thể đính hôn với An Tân Hạ.

~ Sao tôi phải tin cô?

Cô nói giọng chắc nịch, trong đầu ngập suy nghĩ "Chắc chắn không phải vậy."

~ Không tin? Cảm lấy đi, thiệp mời dự lễ đính hôn, nhớ tới dự đó.

An Tân Hạ ném tấm thiệp mời cho An Nhạc Nhạc, với vẻ mặt rất ư là đắc ý. An Nhạc Nhạc cầm lấy tấm thiệp. Hiện ra trước mắt là dòng chữ đỏ thắm Lục Di Sơ&An Tân Hạ Advertisement / Quảng cáo

Tuyệt vọng...đường như tia hi vọng của cô bị dập tắt, nhưng cô không tin, chắc chắn là do An Tân Hạ gạt bẫy. Cô lấy điện thoại gọi cho Lục Di Sơ.

~ Di Sơ.

~ An Nhạc Nhạc, đúng lúc lắm, anh cũng có chuyện muốn nói với em. Chúng ta chia tay đi.

~ Di Sơ...sao lại vậy, không phải chúng ta vẫn rất tốt sao?

~ Xin lỗi, là gia đình anh ép anh cưới An Tân Hạ, nếu không anh sẽ bị đuổi ra khỏi Lục gia.

An Nhạc Nhạc cười đau đớn, từng giọt lệ tuôn rơi, giọng cô nghẹn ngào:

~ Vậy là, em với tiền tài, địa vị của anh. Cái nào quan trọng hơn?

~ Anh....

~ Em biết rồi...Chúc hai người hạnh phúc.

~ An Nhạc Nhạc, không phải như em nghĩ, anh thế là anh cả đời này anh rất yêu em, chỉ là....

~ Chỉ là tiền bạc, địa vị đối với anh quan trọng hơn đúng không? Em hiểu mà. Từ nay đường ai nẻo ai đó đi, đừng dính líu tới nhau nữa, tạm biệt.

~ Nhạc Nhạc....Nhạc Nhạc....

Cô cúp máy, ra khỏi An gia, trời thì mưa tầm tã, như thể đang khóc thay cho số phận bi thương của cô.

~ Tôi thế sẽ bắt các người trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Cổ Cháp Sủng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nữ nhân, là cô quyền rũ tôi

Ra khỏi An gia, cô liền gọi cho Bái Yên _người bạn thân duy nhất. Đầu dây bên kia bắt máy.

~ Nhạc yêu dấu, có chuyện gì vậy?

~ Yên Yên, đi KTV cùng mình.

~ Cậu sao vậy? Sao đột nhiên muốn đi KTV?

~ Huhuh...Di Sợ và An Tân Hạ sắp đính hôn rồi...

~ Hà, sao lại vậy, cậu ở đâu, mình lập tức đến đón?

~ Hức, quốc lộ XX.

~ Được rồi, chờ đấy, mình đến ngay đây.

Bái Yên cúp máy. Lấy xe phóng thật nhanh đến quốc lộ XX. 25 phút sau, tại KTV.

~ A Nhạc, cậu uống ít thôi, đây đã là chai thứ ba rồi, bỏ xuống, kẻo lại cho mình nghe.

Bái Yên dứt lấy chai rượu trên tay An Nhạc Nhạc, để xuống bàn. Dường như trong men say, An Nhạc Nhạc oà khóc như một đứa trẻ trong lòng Bái Yên.

~ Yên Yên...hức...Di Sợ đính hôn cùng An Tân Hạ chỉ vì sợ bị Lục gia từ mặt, rõ ràng nói yêu mình...hức...vậy mà lại vì danh phận, tiền tài...hức...mà bỏ rơi mình.

~ Tổ biết ngay mà, tên khốn đó thì có gì tốt đẹp, tổ sớm đã nói cậu cùng hắn chia tay rồi, nhưng cậu đâu có nghe.
Advertisement / Quảng cáo

~ Nhưng mà...

~ Nhưng nhị cái gì. Giữ cậu thấy hậu quả chưa.

~ Đừng nói nữa...hức...uống cùng tổ đi, hôm nay không say không về.

~ Thôi đi, theo tổ về, nhìn cậu say mướt rồi.

~ Không, tổ không về.

An Nhạc Nhạc sống chết ôm chai rượu. Bái Yên thờ dài, nghĩ thầm thật sợ những con sâu rượu. Bỗng điện thoại cô kêu lên, là trường phòng nơi cô làm việc. Nghe máy được một lúc thì sắc mặt Bái Yên tái mét, lắp bắp trả lời.

~ A Nhạc, tổ phải về công ti rồi, có việc gấp lắm, mau, theo tổ về nhà nhanh.

~ Cậu đi đi, cùng lắm tổ đặt phòng...hức...ở đây...không phải lo.

~ Thật. Không phải việc gấp sao, đi đi.

~ Được rồi, có gì nhớ gọi cho tổ.

Bái Yên rời đi. An Nhạc Nhạc vẫn ngồi đấy, uống thêm vài chai nữa. Cho đến khi cảm thấy đầu đau nhức rồi, cô mới đến nói với lễ tân đặt phòng. Ra thang máy, định bấm số tầng thì lại do dự. Cô nghĩ "Vừa nãy lễ tân nói phòng bao nhiêu nh? Hình như là phòng 3008?". Không chần chừ, An Nhạc Nhạc đi thẳng lên tầng cao nhất. Ở đây chỉ có duy nhất một phòng, lại không khoá cửa, cô đi vào rồi nằm lên giường.

Nghe thấy tiếng động, chàng trai trong nhà tắm giật mình. Chẳng lẽ mình chưa khoá cửa? Hắn quần khăn quanh hông rồi đi ra ngoài, mắt phượng khẽ chớp trong bóng tối nhận ra trên giường có người nằm.
Advertisement / Quảng cáo

Là nữ?

Do bóng tối nên hắn vẫn chưa nhìn thấy mặt. Không lẽ là do quần gia sắp xếp, hắn tặc lưỡi, trên đời hắn ghét nhất nữ nhân, nếu không vì chuyện năm đó....

Đến gần giường, An Nhạc Nhạc nhắm mắt, người cứ lảng lảng. Dạ Đình Lam lạnh giọng.

~ Cô là ai? Ai sai cô đến? Bao nhiêu tiền, tôi trả gấp đôi. Giờ thì rút!

An Nhạc Nhạc im lặng, trong đầu trống rỗng, dường như bị men say không chế. Dạ Đình Lam tức giận, trước giờ hắn không bao giờ lặp lại lời nói. Lại gần cô, hắn mới nhìn rõ được dung nhan của nữ nhân này.

Thật đẹp, đẹp hơn bất kì người phụ nữ mà hắn từng gặp qua. Nước da trắng trẻo, mái tóc đen dài xoả ra, lông mi dài đang khép lại, hai má hồng hào. Thật sự rất thuần khiết, như một thiên sứ vậy. An Nhạc Nhạc lơ mơ mờ mắt, đập vào mặt là một khuôn mặt đẹp trai, ngũ quan tinh xảo, đường nét rõ ràng, đôi mắt phượng như muốn hút hồn. Cô quàng tay lên cổ hắn.

~ Anh đẹp trai a, em muốn anh.

Hắn rung mình, thân thể như có phản ứng. Trước giờ, đều chưa từng bị qua, chẳng lẽ hắn thật sự có hứng thú với nữ nhân này. Đôi môi khẽ cong lên.

~ Nữ nhân, là do em quyến rũ tôi.

+++++

#nhactoto

Ủng hộ mình nhé mấy bạn ^^

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Có Chắp Sừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Một đêm mây mưa

Đôi môi anh nhắm trúng môi cô mà hôn ngấu ngiến, lưỡi anh đi vào khoang miệng cô càn quét, tuy có mùi rượu nhưng cô lại không làm anh ghét bỏ, chỉ thấy vị trong miệng cô rất đặc biệt, thật ngọt.

An Nhạc Nhạc cảm nhận được thứ gì đó mát mát ở miệng mình, cô khẽ mở đôi môi ra hứng lấy, điều này làm cho anh dễ dàng xâm nhập vào bên trong hơn.

~ Ừm...ừ....

An Nhạc Nhạc khẽ rên lên, nụ hôn quá nóng bỏng, đối với anh là như vậy, nhưng đối với cô thì khó thở muốn vạ lần.

Anh rời khỏi đôi môi đã sưng tấy của cô, lưỡi liếm nhẹ lên xương quai xanh, hai cánh môi anh mút nhẹ lên từng tác da thịt ở cổ của cô. Từng dấu hôn đỏ chót được lưu lại, Dạ Cảnh Lam hài lòng nhìn tác phẩm do mình tạo ra.

Dạ Cảnh Lam đưa tay cời đi bộ quần áo vướng víu trên người cô, một thân hình đẹp để như tạo hóa của trời đất hiện ra, làn da trắng hồng không tí vết, bầu ngực phập phồng, huyết động lấp ló sau tấm vải mỏng của quần trong.

Anh hôn nhẹ lên huyết động của cô, nơi đây vẫn chưa ướt lắm, cách một lớp vải anh khẽ hít hà mùi hương. Thật tuyệt!

Anh khẽ tách chân cô ra, An Nhạc Nhạc trong men rượu chỉ biết nắm chặt lấy drap giường.

Anh cời chiếc quần trong của cô đi, nơi tư mật hiện ra không chút che giấu, anh thở hắt rồi cúi đầu xuống, đưa lưỡi liếm nhẹ lên huyết động cô.

~ A...nhột quá...um...ừ.....

An Nhạc Nhạc khẽ rên.

Ngón tay thon dài của anh miết nhẹ huyết động, nơi đó hồng hào trông thật đẹp mắt. Ngón tay anh khó khăn đi vào bên trong.

~ Uhm...thoải mái quá...ư...ư...a....

An Nhạc Nhạc không còn biết được điều gì ngoài nói ra tất cả những gì mình cảm nhận được.

Lưỡi và tay anh thay phiên làm cân ở huyết động non nớt của cô, An Nhạc Nhạc rốt cuộc cũng đã chịu khuất phục, khi anh chuẩn bị đi vào bên trong cô thì đôi mắt ngấn lệ khẽ mờ ra.

Dạ Cảnh Lam không hề bất ngờ vì việc cô thức giấc, anh chưa hề cố định thần lại đã cúi đầu xuống hôn lên môi cô. An Nhạc Nhạc khẽ mở miệng cho anh đi vào, đây là nụ hôn vừa rồi cô cảm nhận được.

~ Uhm...đau quá...a...

Cô khẽ la lên.

Dạ Đình Lam cau mày, trán lấm tấm mồ hôi, chết tiệt, anh không ngờ được bên trong sẽ chật hẹp như thế. An Nhạc Nhạc cấu vào vai anh, tức tối nói.

~ A...đau quá...đồ khốn này, ra ngoài nhanh...ư....

Advertisement / Quảng cáo

Dạ Cảnh Lam anh giây phút này có thể ra ngoài thì chỉ có bị điên thôi, anh dùng lực đi vào bên trong cô. An Nhạc Nhạc rom róm nước mắt, bên dưới đau như xé cơ thể cô làm đôi vậy. Anh nằm im đợi cô thích ứng, miệng khẽ vờn nhẹ cánh môi cô.

Vật nóng ẩm nằm bên trong đã dần lớn hơn, An Nhạc Nhạc cũng đã thích ứng được kích thước của anh, cô bạo gan ôm lấy cổ anh.

~ Cứ động đi...ư...khó chịu quá....

Dạ Cảnh Lam chính là muốn nhìn thấy cô bé này mở miệng cầu xin mình, An Nhạc Nhạc khó chịu.

~ U...khó chịu quá...không được thì ra ngoài..

Anh nhấp mạnh vào bên trong cô, An Nhạc Nhạc nắm chặt drap giường, lâu lâu cào cấu vào cơ thể anh.

~ A...thoải mái quá...um...a...nhẹ...a...nhẹ thôi

An Nhạc Nhạc cao hứng rên rĩ.

~ Một quá...ư...không được rồi...a...dừng...dừng lại..

Dạ Cảnh Lam nguyên một đêm để cô ra muốn không biết bao nhiêu lần, đến khi An Nhạc Nhạc mệt mỏi ngắt đi thì anh mới bỏ qua cho cô. Anh nằm xuống bên cạnh cô rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Có Chắp Sings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Rời đi

Sáng hôm sau...

Mặt trời đã lên từ lúc nào, bên ngoài cửa sổ sáng trưng, nhưng hai thân ảnh trên giường vẫn đang chìm trong giấc mộng, không một chút động đậy.

An Nhạc Nhạc theo đồng hồ sinh học của mình, cô cau mày mở mắt ra.

Nhìn xung quanh căn phòng, đây là phòng khách sạn, đêm qua cô đã vào nghỉ sau khi uống rượu. An Nhạc Nhạc cảm nhận được thân thể mình man mát, ở giữa chân có chút đau.

Cô nhìn xuống thân thể không mảnh vải che đậy của mình.

Sao cô không mặc quần áo? An Nhạc Nhạc nhìn sang bên cạnh giường mình.

Hai mắt cô mở to ra, cái...cái quái gì thế này?

Advertisement / Quảng cáo

Cô nhanh chóng nhảy xuống giường, tên này là ai? Tại sao lại trên giường cùng với cô? Cô và hắn đêm qua đã xảy ra chuyện kia rồi sao? Đây là phòng ai? Rốt cuộc là cô nhầm phòng hay người đàn ông này nhầm phòng? Hàng ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu cô, An Nhạc Nhạc không tài nào có thể lý giải nổi.

Cô nhìn lại vết máu trên giường, thêm vài vết trắng đục và mùi vị ám muội, cô cũng đã đủ lớn để biết cô và hắn đã xảy ra chuyện gì.

Tên háo sắc này, dám đụng đến cô sao? Nhưng giờ lỗi hắn dấy rồi thì làm gì chứ? Thời đại này rồi chẳng nhẽ bắt hắn chịu trách nhiệm với cô, cưới cô làm vợ sao?

An Nhạc Nhạc ôm một bụng phẫn nộ vào phòng tắm, cô ngồi vào bồn tắm hưởng thụ. Thật quá thoải mái, tắm rửa xong An Nhạc Nhạc đứng trước gương cau có.

Chết tiệt, tại sao lại có nhiều vết xanh tím trên cổ cô thế này? Phải làm sao đây?

A.....Đúng rồi, chỉ còn chỗ đó thôi. Hiện tại cô cũng chẳng còn nơi nào để về ngoài chỗ đó.

An Nhạc Nhạc lấy lại quần áo mình để mặc. Nhưng áo rách thế này thì mặc kiểu gì, hay lấy tạm cái áo sơ mi của anh ta nhì. Thà có còn hơn không. Cô vội lấy chiếc áo sơ mi nằm trên sàn. Nhìn Dạ Cảnh Lam đang nằm trên giường.

Tinh ra cũng đẹp trai phết, mái tóc màu đen, đôi lông mày rậm, sống mũi cao, làn da màu đồng trông thật nam tính, nhưng đôi môi mỏng quá, môi mỏng thường bạc tình.

An Nhạc Nhạc mỉm cười, vừa đẹp trai, kĩ thuật vừa tốt, kích thước cũng rất được, nhưng tình một đêm mãi là tình một đêm.

Rồi cô rón rén đi ra ngoài, đi xuống đại sảnh, cô mượn điện thoại từ lễ tân và gọi cho Bái yên.

~ Yên Yên, đến chỗ hôm qua đón tớ nhé, chuyện lớn rồi.

~ Được rồi, đợi lát, tớ đến ngay.

Đến gần trưa, Dạ Cảnh Lam cau mày thức dậy, tối qua uống hơi nhiều thêm việc hoạt động cả đêm nên anh ngủ đến giờ mới có thể mở mắt. Dạ Cảnh Lam nhìn chỗ bên cạnh đã trống thì có chút tức giận, anh bước xuống giường, lượn lại chiếc khăn rồi quần ngang eo mình.

Dạ Cảnh Lam đi vào phòng tắm, cô đã đi rồi, chẳng để lại dấu vết nào, ngoại trừ cái áo....đã rách của cô.

Anh lượn lên rồi cười gian tà, ờ với anh một đêm tuyệt vời mà sáng dậy còn đôi bó tròn sao? Không bắt anh chịu trách nhiệm, vậy anh sẽ bắt nữ nhân này chịu trách nhiệm với anh.

Dạ Cảnh Lam đánh răng xong rồi đi tắm, khi đi ra trên người anh mặc một chiếc quần dài và chiếc sơ mi trắng, hai chiếc cúc áo đầu mở toang ra để lộ vòm ngực vạm vỡ, rắn chắc của anh, mái tóc vẫn còn dính nước, trông anh lúc này thật quyến rũ.

~ Cốc...cốc..cốc....

Lúc này ngoài cửa có người đến, anh ngồi ở ghế nhắm nhĩ ly rượu vang.

~ Vào đi.

Advertisement / Quảng cáo

Anh khẽ nói.

~ Xin lỗi Dạ tiên sinh, đến giờ tôi dọn phòng ạ.

~ Tại sao hôm qua phòng tôi không khóa cửa?

~ Dạ tiên sinh, chuyện này tôi thật sự không biết, hôm qua sau khi dọn phòng tôi nhớ đã khóa cửa cẩn thận.

Nhân viên phục vụ cung kính trả lời.

~ Gọi giám đốc của các người lên đây.

Nhân viên phục vụ vội đi ra gọi giám đốc lên, một người đàn ông tầm ba mươi tuổi đi vào, cung kính nói.

~ Dạ tiên sinh, ngài có gì cần dặn.

Anh liếc mắt nhìn nhân viên phục vụ, hiểu ý người nhân viên liền nói lại với giám đốc.

~ Thừa giám đốc, Dạ tiên sinh có hỏi rằng: Tại sao hôm qua phòng ngài ấy không khóa cửa?

Giám đốc xanh mặt, lắp bắp trả lời.

~ Xin lỗi Dạ tiên sinh, hôm qua bên KTV chúng tôi có nhân viên mới, nên không biết đây là phòng của ngài, tôi xin lỗi, mong ngài bỏ qua sơ suất của chúng tôi.

~ Liên hệ với thư kí tôi nhận tiền, ba trăm vạn sẽ là số tiền ông nhận được.

~ Tại sao ạ? Dạ tiên sinh, tôi xin lỗi, chúng tôi hứa sẽ không có lần sau, mong ngài đừng làm như vậy.

~ Tôi rất hài lòng về việc các người quên khóa cửa phòng của tôi, thường ông ba trăm vạn.

~ Há? Cảm ơn Dạ tiên sinh, cảm ơn Dạ tiên sinh.

Dạ Cảnh Lam đặt ly rượu xuống rồi đi vào phòng tắm thay quần áo. Anh một thân ầu phục phẳng phiu bước ra ngoài, một chiếc Rolls-Royce Ghost đã đứng chờ anh ở đó.

Trong lúc đó thì An Nhạc Nhạc và Bái Yên đã trở về đến nhà.

~ A Nhạc, mình hỏi cậu, tại sao trên cổ lại có nhiều vết bầm tím đến vậy? Còn nữa, tướng đi của cậu hôm nay, rất lạ nha.

Advertisement / Quảng cáo

Bái Yên sầm soi nhìn chăm chăm vào An Nhạc Nhạc.

~ Đứng, đứng hồi nữa...tớ mệt quá, rót cốc nước.

Bái Yên đưa cô cốc nước, An Nhạc Nhạc uống xong liền nằm xuống giường. Bái Yên ngồi xuống hỏi.

~ Cổ cậu có vết gì vậy? Đừng nói với tớ là dấu hôn nhé!

~ Nói không phải dấu hôn, cậu có tin không?

An Nhạc Nhạc đưa tay sờ lên cổ.

~ Chẳng nhẽ...tên khốn Di Sơ đó...?

~ Chẳng nhẽ cái quái gì? Tớ qua không biết sao, tớ bị một tên biến thái cướp sạch sẽ, thật quá xui xẻo. Mà cậu đừng nhắc tớ cái tên đó nữa, tớ nghe không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo*, *Cổ Chấp Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Cô quản được tôi à?

~ Há? Tên đó cướp của cậu sao?

~ Vậy kĩ thuật hôn của hấn chắc tốt lắm mới để lại cho cậu nhiều dấu hôn như thế, còn nữa cậu thấy thế nào?

~ Cảm giác khi đó sướng chứ? Hay đau? Hay là để mê? A Nhạc, cậu nói cho tớ biết đi.

Bái yên không đợi An Nhạc Nhạc nói xong, liền tục đập vào mặt cô vô số câu hỏi.

~ Ai nha, Yên Yên à, đầu óc cậu, quá thực là rất đen tối nha. Tớ mệt rồi, để tớ ngủ một lát.

An Nhạc Nhạc ngáp ngắn, ngáp dài. Cô nằm xuống chợp mắt, nhưng không tài nào nhắm mắt nổi.

~ Ủm...Yên Yên...tớ đói quá....không ngủ được....

~ Vậy mình đi ăn nha, tớ mới biết quán mì Tứ Xuyên mới mở ngon lắm, còn rẻ nữa.

~ Ủm, đi thôi.

Hai người liền cùng nhau lấy xe rồi đi đến đó. Sau khi lấp đầy cái bụng của mình, An Nhạc Nhạc thỏa mãn.

~ Ngon quá, Yên Yên thật biết chọn quán nha.

~ Tớ mà, bây giờ vẫn còn sớm, mình đi mua sắm đi.

Bái Yên nói rồi kéo tay An Nhạc Nhạc vào trung tâm mua sắm Thời Đại.

Advertisement / Quảng cáo

~ Nhưng mà, Yên Yên...tớ...

~ Cậu không phải lo, hôm qua vừa được trưởng phòng thưởng, hôm nay tớ bao cậu, haha.

~ Wow, thật à, Yên Yên hôm nay thật tiêu soái nha.

~ Còn phải nói, đi thôi.

An Nhạc Nhạc cùng Bái yên đi vào mấy shop quần áo, vui cười chọn đồ cho nhau.

~ A Nhạc, nhìn này, cậu mặc chiếc váy này nhìn hợp lắm, vào thử đi.

Bái Yên ném cho An Nhạc Nhạc cái váy rồi đẩy cô vào phòng thử đồ. 5 phút sau, cô bước ra trước ánh mắt trầm trồ khen ngợi của Bái Yên và nhân viên bán hàng.

~ Cô An mặc chiếc váy này thật đẹp nha, thân hình rất chuẩn.

~ A Nhạc nhìn cậu xinh quá đi, thật muốn cắn cho một phát.

~ Cảm ơn nha.

An Nhạc Nhạc mỉm cười.

Nhưng không vui vẻ được lâu, lại có một giọng nói đầy khó chịu cất lên.

~ An Nhạc Nhạc, sao mày lại ở đây?

Advertisement / Quảng cáo

Không ai khác chính là An Tân Hạ.

~ Tôi ở đây phải cần có sự cho phép của cô à?

An Nhạc Nhạc khó chịu trả lời.

~ Mày còn giờ thái độ đó ra nói chuyện với tao? Năm xưa không phải mày rất kính nể An gia sao? Bây giờ lại lật mặt như thế, thật đúng là đồ con hoang.

An Tân Hạ cười khẩy nhìn cô với ánh mắt chế giễu.

An Nhạc Nhạc cô năm xưa đúng thật là phải nể mặt An gia, nhưng bây giờ cô đã không còn ở đó, thích làm gì là quyền của cô, sao phải để bọn người như họ can thiệp.

~ Nhưng bây giờ tôi không còn ở An gia nữa, cô quản được tôi sao?

~ Mày...mày.....loại người như mày mà còn dám bước chân vào đây sao? Nhân viên đầu, sao lại để loại người rách rưới như cô ta bước vào đây, sai bảo vệ lôi cô ta ra.

An Tân Hạ không nói lại được bèn đổi chủ đề ngay. Mượn cơ đó còn sai luôn nhân viên đuổi An Nhạc Nhạc đi.

~ Cô có quyền à? Chúng tôi cũng là khách hàng, cũng vào đây mua hàng, cô không có cái quyền đó.

~ Loại người như mày mà cũng mua nổi, năm con số trở lên đấy, có khi bằng cả một năm lương của mày.

~ Ai nói chúng tôi không mua nổi, cô đừng có khinh thường.

Bái Yên đập chiếc thẻ lên bàn. Cô thật sự quá ức chế rồi, cái loại người này, kiêu ngạo, hống hách, nếu không phải do An Nhạc Nhạc níu lại mấy lần thì cô đã lao lên mà tát cho cô ta mấy cái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Có Chắp Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Là ai?

~ Cái thẻ rê rách của mày, thì đáng giá bao nhiêu? Hay là lên giường với bao nhiêu thằng rồi?

An Tân Hạ cười nhếch môi, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn An Nhạc Nhạc và Bái Yên.

~ Cô đừng có mà quá đáng. Tiền này là của Yên Yên kiếm được từ những ngày cực khổ làm việc, là tiền mồ hôi, nước mắt đấy. Cô làm sao mà hiểu được?

An Nhạc Nhạc hét lên. Sĩ nhục cô, không sao, cô chịu được, nhưng đừng có đụng đến bạn cô.

~ Tiền ở đâu, kiếm được như thế nào, không phải An Tân Hạ cô mới là người rõ nhất sao?

~ Mày...mày...được lắm để xem mày như thế được bao lâu.

An Tân Hạ không nói lại được, dơ tay lên nhắm mắt An Nhạc Nhạc mà giáng xuống.

~ Ui da..

An Nhạc Nhạc đau đớn kêu lên, tay ôm lấy bên má đỏ ửng, nước mắt đã từ nơi khóe mắt mà tuôn rơi.

~ A Nhạc, có sao không, An Tân Hạ cô thật là quá đáng, để xem tôi thu phục cô thế nào...

Bái Yên giật tóc An Tân Hạ kéo về phía mình, đồng thời lấy tay tát cho cô ta hai cái liên tiếp. An Tân Hạ không kịp phản ứng, lần lượt nhận từng đau đớn.

~ Sao nào, có đau không, đừng tưởng ức hiếp được A Nhạc mà muốn làm gì thì làm.

Lúc đó, Lục Di Sơ đang đi ngang qua, trực tiếp thấy mọi chuyện, hận không thể bảo vệ Nhạc Nhạc, nhưng An Tân Hạ mới chính là vị hôn thê của anh. Lục Di Sơ bước vào, đưa tay đỡ lấy An Tân Hạ, hướng tới Bái Yên mà nói.

~ Tại sao cô lại đánh cô ấy?

An Tân Hạ như vớ được phao, ôm lấy Lục Di Sơ mà khóc.

~ Hức hức...Di Sơ, anh xem cô ta, không những ức hiếp em mà còn dám đánh em nữa...anh phải đòi lại công bằng cho em.

~ Công bằng cái khi gì? Ai là người gây sự trước, cô xem lại bản thân mình đi, đừng có chỗ cái mồm vào cuộc sống của A Nhạc nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Bái Yên nghe cô ta nói, da gà đã lần lượt nổi hết lên, cảm thấy rất bần khi nghe giọng cô ta.

~ Cô....cô....

~ Từ khi nào mà lại xưng cô rồi, không phải vừa nãy vẫn còn mày tao với chúng tôi sao, giả tạo vừa thôi.

~ Cô im đi, đừng có chửi Hạ Hạ nữa.

Lục Di Sơ nói, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm An Nhạc Nhạc đang cúi gằm mặt xuống đất.

~ Hạ Hạ? Nghe mà chói tai quá, đừng có gọi cô ta mà mắng anh vẫn nhìn A Nhạc, đôi câu nam nữ các người.

~ Cô...cô..anh..

~ Cô cái chó, không phải mày tao nữa sao? Cô giả tạo vừa thôi.

~ Cô thôi đi, đừng có nói Hạ Hạ như vậy nữa, cô nên xem lại bản thân mình trước khi nói người khác.

Bái Yên nghe xong, bật cười.

~ Ha ha, anh đang nói tôi xem lại bản thân sao, người nào xem lại thì không biết đâu.

~ Yên Yên, thôi đi, mình đi về.

An Nhạc Nhạc im lặng nãy giờ, cuối cùng cũng lên tiếng.

~ A Nhạc, cậu im lặng đi, hôm nay tớ sẽ đòi lại công bằng cho cậu, không thể để loại người như cô ta lộng hành mãi được.

~ Loại người như tôi là ý gì?

An Tân Hạ gồng mình lên hỏi, bản thân cố gắng kiềm chế, giữ hình tượng thực nữ trước mắt Lục Di Sơ.

Advertisement / Quảng cáo

~ Còn phải hỏi, bản thân cô còn không biết rõ sao?

Bái Yên cảm thấy buồn nôn, loại người này còn giả tạo đến bao giờ.

~ A Nhạc, đi thôi, đừng ở đây thêm 1 phút nào nữa, thật kinh tởm.

~ Đứng lại.

Lục Di Sơ gọi lại, bản thân cố gắng nhìn An Nhạc Nhạc thêm chút nữa, nhưng cô vẫn cúi gằm mặt xuống.

~ Kệ bọn họ, ta đi thôi.

Bái Yên kéo tay An Nhạc Nhạc ra khỏi cửa hàng, nhưng lại bị một lực rất mạnh kéo lại.

~ Cô đứng lại, tôi muốn nói chuyện với Nhạc Nhạc.

~ Nhưng cô ấy không muốn.

~ Nhạc Nhạc, nghe anh nói đã.

Lục Di Sơ vẫn cứ gọi, lực nắm từ tay càng mạnh hơn.

~ A, đau quá..

An Nhạc Nhạc khẽ kêu lên, tay cố gắng vùng ra khỏi Lục Di Sơ.

~ Nhạc Nhạc..

Lúc đó, một thân ảnh cao lớn lướt đến, hắt văng tay Lục Di Sơ ra, đồng thời ôm An Nhạc Nhạc vào lòng.

~ Là ai?

Lục Di Sơ tức giận, thật không biết lý lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiểu Bá Đạo*, *Cố Chấp Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đòi lại công bằng cho em

~ Anh là ai?

Lục Di Sơ nhìn người trước mặt, cảm thấy có chút quen mắt.

Dạ Cảnh Lam nheo mắt nhìn An Nhạc Nhạc đang thút thút khóc, đầu rúc trong ngực mình. Tim hắn vô thức nhói lên một cái. Rõ ràng là hắn cực kì ghét phụ nữ, nhưng không hiểu sao hắn lại vô thức muốn bảo vệ, chớ cho cho nữ nhân này.

~ Người phụ nữ của tôi, ai dám?

Dạ Cảnh Lam lạnh lùng nói, khí thế vương giả toát ra từ hắn, làm cho người ta cảm thấy run sợ.

....

..

Người phụ nữ của anh?

Không chỉ ba người kia ngạc nhiên mà đến An Nhạc Nhạc cũng thật sự hết hoảng. Cô định thần lại một chút, lại thoáng ngửi thấy mùi nước hoa Cologne nhẹ nhẹ. Không lẽ là...hắn?

An Nhạc Nhạc liếc mắt lên nhìn xem người đàn ông kia là ai? Đập vào mắt cô là một khuôn mặt hoàn mỹ, ngũ quan tinh xảo, mắt phượng đang nheo lại.

~ Là anh sao?

Cô khẽ hỏi nhỏ.

Dạ Cảnh Lam nghe thấy cô nói, mắt rời từ người Lục Di Sơ xuống nhìn chăm chăm vào cô.

~ Ủ, em có sao không?

~ A...không sao.

An Nhạc Nhạc đỏ mặt, hắn thật sự quá đẹp trai nha, nhìn ở cự ly gần này, sao có thể chịu được?

~ Này, tôi là đang nói chuyện với Nhạc Nhạc, anh chưa trả lời câu hỏi của tôi?

Lục Di Sơ khó chịu, rất ghét nhìn cảnh tình tứ này.

~ Dạ Cảnh Lam

Anh trả lời, một cách ngắn gọn, nhưng đủ để khiến đối phương run sợ trước cái tên này.

Trên nước S này, sao có thể trùng tên.
Advertisement / Quảng cáo

Dạ Cảnh Lam

Là chủ tịch của Phụng Đế.

Nói hắn là đế vương ngầm cũng không đủ, toàn bộ xí nghiệp của nước S đều nằm trong tầm quản lý của Dạ gia.

Mà Dạ Cảnh Lam lại là người kế thừa Dạ gia đời này, không những vậy còn là trùm mafia ở Ý, có ai nào dám đắc tội.

Hắn vung tay một phát có thể hô phong hoán vũ, giẫm chân một cái có thể rung chuyển đất trời, trên nước S này, người nào có gia thế, địa vị một chút cũng có thể biết đến cái tên Dạ Cảnh Lam.

Người gặp được hắn không nhiều, vậy mà giờ đây có thể đứng trước mặt hắn mà nói chuyện.

~ Dạ...Dạ...thiếu.

Lục Di Sơ kinh hãi nói, không dám nhìn thẳng vào mắt Dạ Cảnh Lam.

~ Lục thiếu hắn là muốn làm phiền người phụ nữ của tôi?

Dạ Cảnh Lam nhếch môi.

~ Không dám...sao có thể đắc tội với ngài? Chỉ là người quen cũ muốn nói chuyện.

Không khí càng ngày càng căng thẳng, nhân viên phục vụ chết đứng ở đó, không dám nhúc nhích, không dám làm gì thừa thãi, sợ chỉ một lời nói của Dạ thiếu thôi, cũng đủ để gia đình cô không còn lối thoát.

Dạ Cảnh Lam cau mày, rút chiếc điện thoại ra gọi cho ai đó. 5 phút sau, một người đàn ông hắt hải chạy đến, cung kính nói.

~ Dạ thiếu, thứ lỗi, tôi đến muộn.

Người đó là Hàn Kỳ, thư ký riêng của chủ tịch. Là người có quyền hạn cao nhất trong công ty, chỉ sau chủ tịch.

~ Mang toàn bộ camera của cửa hàng này ra đây.

~ Dạ, tôi làm ngay.

~ Anh làm gì vậy?

An Nhạc Nhạc lên tiếng, đầu óc vẫn đang hoài nghi.

~ Đổi lại công bằng cho em.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo*, *Cố Chấp Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đùng để cô ta xuất hiện trước mặt tôi

Dạ Cảnh Lam đưa tay lên chạm vào bên má đỏ ửng của An Nhạc Nhạc, cô khẽ kêu đau, hành động đó lại càng dịu dàng hơn.

~ Kh..ông cần đâu, kệ bọn họ.

An Nhạc Nhạc ngại ngùng, dù sao đó cũng là người..quen cũ, nên bỏ qua.

~ Không thể.

Dạ Cảnh Lam lời ít ý nhiều, hắn một khi đã nói, sẽ không rút lại.

~ Nhưng..

An Nhạc Nhạc chưa dứt lời, Hàn Kỳ đã chạy đến cắt lời cô.

~ Học...học...Dạ thiếu, mời ngài.

Hàn Kỳ đưa cho Dạ Cảnh Lam cái máy tính. Hắn đưa mắt nhìn sang Lục Di Sơ, ý bảo đưa cho anh ta. Hàn Kỳ hiểu ý liền đưa.

~ Lục thiếu, Dạ thiếu muốn ngài tự xem.

Lục Di Sơ cau mày, tay cầm lấy máy tính, mở lên.

~ Lục Di Sơ, anh mở to con mắt lên mà nhìn An Tân Hạ bảo bối anh đã làm nên loại chuyện gì.

Bái Yên im lặng nãy giờ, lên tiếng.

~ Cô đừng có mà quá đáng. Di Sơ, mình đi thôi, em không truy cứu nữa, đi thôi.

An Tân Hạ sợ rằng sau khi Lục Di Sơ xem xong đoạn video đó, chuyện cô ta làm bại lộ, cô không biết mình sẽ thế nào.

~ Cô sợ à? Không làm gì mà sợ? Nhột sao.

Bái Yên khinh mĩa, rõ ràng vừa nãy còn truy cứu, bây giờ lại.

~ An Tân Hạ, em im lặng.

Lục Di Sơ lên tiếng trách móc, mắt vẫn chăm chú nhìn vào máy tính.

~ Xong chưa?

Dạ Cảnh Lam nói, hần đã đứng chờ đủ lâu rồi. Không thể chờ thêm nữa.

~ Dạ thiếu chủ nóng lòng.

Video này chỉ quay được hình ảnh, không có tiếng, nhưng nếu thông minh, nhìn vào hành động An Tân Hạ đối xử với An Nhạc Nhạc, thì ai cũng biết, là do An Tân Hạ kia ức hiếp An Nhạc Nhạc.
Advertisement / Quảng cáo

~ An Tân Hạ, em xem mình đã làm nên loại chuyện gì.

Lục Di Sơ sau khi xem xong, quay mặt ra nhìn An Tân Hạ. Cô ta run rẩy, khi nãy sợ hãi còn chưa hết, giờ lại thêm một nỗi lo sợ nữa.

~ Di Sơ, anh đừng tin..họ..là..

~ Bằng chứng trước mắt anh như này, em còn nói không tin?

An Tân Hạ đầu óc quay cuồng, cố tìm ra một lí do để trốn tránh.

~ Sao nào? Còn lời gì để nói không?

Bái Yên nhìn An Tân Hạ, khiêu khích nói.

Cô ta im bặt, căn bản là do Bái Yên nói quá đúng, không thể cãi lại.

~ Dạ thiếu, tôi thành thật xin lỗi ngài.

Lục Di Sơ cúi đầu, xin lỗi Dạ Cảnh Lam

~ Người cần xin lỗi không phải tôi, mà người xin lỗi lại không phải anh.

Lục Di Sơ hiểu ý, Dạ Cảnh Lam là muốn bắt An Tân Hạ xin lỗi An Nhạc Nhạc. Nhưng An Tân Hạ kiểu ngao này, liệu có thể không?

~ Hạ Hạ, mau xin lỗi Nhạc Nhạc nhanh.

~ Anh.. sao anh có thể...

~ Mau xin lỗi cô ấy.

An Tân Hạ xuống nước, khoanh tay trước ngực, hướng mặt nhìn An Nhạc Nhạc.

~ Xin lỗi.

Lời xin lỗi của cô ta không có chút thành ý nào, nhưng An Nhạc Nhạc muốn qua chuyện nhanh chóng, mà còn muốn hỏi Dạ Cảnh Lam rất nhiều chuyện.

~ Được rồi, tôi bỏ qua. Chúng ta đi thôi.

Dạ Cảnh Lam còn muốn xử nặng thêm, nhưng thấy An Nhạc Nhạc như thế, hần cũng bỏ qua. Trước khi đi ra cùng cô, hần còn buông ra một câu.

~ Đừng để cô ta xuất hiện trước mặt tôi.

Sau đó nói với Hàn Kỳ, đưa cô gái đi cùng cô về.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo*, *Cố Chấp Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Dùng thịt để bồi thường?

Sau khi hai người rời khỏi trung tâm mua sắm Thời Đại, Dạ Cảnh Lam đưa An Nhạc Nhạc đến bãi đỗ xe.

~ Đây..Dạ thiếu..

An Nhạc Nhạc khẽ lên tiếng, cô không biết tên hần, nãy nghe thoáng qua thư ký riêng của hần gọi là "Dạ thiếu". Chắc là có địa vị cao lắm, cô không dám đắc tội.

~ Dạ Cảnh Lam.

Hần lạnh lùng đáp, nhưng trong ánh mắt lại có phần dịu dàng.

~ Dạ thiếu, vẫn nên gọi như vậy đi.

An Nhạc Nhạc nghe hần nhắc tên, nhưng lại không dám gọi cái tên đó.

~ Gọi tôi là Dạ Cảnh Lam.

Hần cau mày nhắc lại, mắt liếc qua khuôn mặt An Nhạc Nhạc.

~ Dạ..Dạ Cảnh Lam, tại sao anh lại giúp tôi.

An Nhạc Nhạc nhớ là, ngày đó chỉ là tình một đêm, cô đã không bắt hấn chịu trách nhiệm rồi.

~ Bắt em chịu trách nhiệm, ngày đó là em đi nhầm phòng.

Dạ Cảnh Lam bá đạo nói.

An Nhạc Nhạc dơ mặt ra đấy. Cô dơ ra đấy nửa ngày mới dám hỏi ngược lại anh.

~ Bắt tôi chịu trách nhiệm..?

~ Ừm

Hắn vẫn tỉnh bơ.

Advertisement / Quảng cáo

~ Anh buồn cười, tôi còn không bắt anh chịu trách nhiệm với tôi, anh đùa quá rồi, haha.

An Nhạc Nhạc cười xòa, chắc hắn đang đùa vui thôi, cô thì có gì mà hắn thích chứ.

~ Tôi nghiêm túc.

~ Nhưng...nhưng..

An Nhạc Nhạc lấp bắp, thật sự không còn gì để nói, không lẽ lại phải chịu thật.

~ Có thể bồi thường không?

Dạ Cảnh Lam nhú mày, mắt phượng khẽ chớp, nữ nhân này thật đáng yêu.

~ Em muốn bồi thường bằng gì?

An Nhạc Nhạc vui sướng, may quá còn cách.

~ Tiền, tôi sẽ trả tiền.

Cô móc túi nhét vào tay Dạ Cảnh Lam 100 tệ, đang định quay đi thì bị hắn gọi lại.

~ Em nghĩ tôi thiếu tiền?

An Nhạc Nhạc quay lại nhìn hắn, mẹ ơi, người ta diện toàn đồ hàng hiệu, giá phải đến 8 con số, cô dúi cho hắn 100 tệ, có phải quá xúc phạm không.

~ Tôi..tôi..

Dạ Cảnh Lam ghé,mặt đến gần An Nhạc Nhạc, khẽ nói vào tai cô.

~ Hay là em muốn dùng thịt để bồi thường?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Có Cháp Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Điều tra

An Nhạc Nhạc mặt đỏ bừng, đẩy Dạ Cảnh Lam cách ra.

~ Anh..anh gần quá..

Dạ Cảnh Lam nhìn biểu cảm của cô, có chút mắc cười, khóc môi giương lên thành hình vòng cung. An Nhạc Nhạc đứng lúc ngẩng đầu lên, nhìn trùng về mặt đỏ của hắn, dơ ra nửa ngày.

~ Nhìn đủ chưa, không phải bị nhan sắc của tôi mê hoặc rồi chứ?

An Nhạc Nhạc nghe được câu nói đó,không nhin được, mặt lại đỏ bừng.

~ Tôi...tôi mới không thêm.

Cô khó trách cái tính mê trai của mình, thực sự hắn cười lên, cô thực muốn nhìn cá đôi. Nhưng không khí bây giờ, ngược quá đi mất.

~ Anh..có thể..

Chưa kịp dứt lời, chuông điện thoại vang lên, An Nhạc Nhạc luống cuống lấy điện thoại ra, bắt máy.

~ Yên Yên, gọi gì đấy?

An Nhạc Nhạc bây giờ, cười ra nước mắt, Yên Yên, cậu đúng là vị cứu tinh của tớ.

~ A Nhạc, cậu đang ở đâu? Chuyện vừa nãy là sao? Cậu mau về kể cho tớ.

Cô thực sự muốn nổ mìn nhĩ, Bái Yên này muốn cô điếc chắc.

~ Yên Yên, cậu từ từ, tớ cũng không phải chạy mất..

~ Vậy thì cậu mau mau về đây.

Càng lúc, giọng Bái Yên trong điện thoại càng to lên, An Nhạc Nhạc không chịu được liền đưa điện thoại cách xa một khoảng. Tránh tổn thương đến mìn nhĩ.

~ Tớ biết rồi, tớ về ngay đây.

Advertisement / Quảng cáo

Nói xong, cô dứt khoát cúp máy, không để Bái Yên nói thêm câu nào.

Nhưng bây giờ, còn có chuyện đáng cần giải quyết.

Đó là, vị tổng tài bá đạo này, thực muốn bắt cô bồi thường.

Hay là cô trốn, cô mất, hắn cũng mất, chẳng phải huê sao, quá công bằng đi chứ, không chỉ vậy mà cô còn thiệt thòi hơn hắn.

~ Dạ Cảnh Lam, tôi..tôi nên về rồi. Chuyện kia, tôi sẽ nghĩ cách, anh cho tôi thêm chút thời gian.

An Nhạc Nhạc không để Dạ Cảnh Lam nói thêm, liền chạy như bay ra khỏi bãi đỗ xe.

Dạ Cảnh Lam anh không muốn làm khó cô, nên không đuổi theo.

~ Dạ thiếu, để ngài chờ lâu.

Đúng lúc đó, Hàn Kỳ quay lại.

Thực chất, Hàn Kỳ đã đứng đó nghe hết cuộc nói chuyện của hai người. Khi này, cô gái tên Bái Yên nói không cần anh đưa về, nên đã xuống bãi đỗ xe để chờ thiếu gia.

Vậy mà...

Trời đất quý thần ơi, mù mắt chó hợp kim của con rồi.

Tôi vừa nhìn thấy cái gì kia, là...là..thiếu gia nhà anh trên hoa ghẹo nguyệt nhé.

Chẳng phải là thiếu gia bị chướng ngại tâm lý sao? Tuyệt đối không thể tiếp xúc với phụ nữ.

~ Hàn Kỳ.

Dạ Cảnh Lam trấn tĩnh nói, anh thực ra đã biết Hàn Kỳ đứng đó rồi, chỉ không muốn cậu ta mất mặt thôi.

~ Dạ..thiếu.

Advertisement / Quảng cáo

~ Những lúc thế này thì không cần như vậy đâu.

Dạ Cảnh Lam nhìn Hàn Kỳ, chủ động nói.

~ Anh, em thật sự...

Hàn Kỳ đã nghe anh nói vậy, cậu liền xưng hô khác đi với anh.

Hàn Kỳ có thể xưng hô thân mật như vậy, đều là do dòng máu trong người cậu. Thật ra cậu chính là em họ của anh. Nhưng do cha mất, chú tước quyền rồi truy đuổi, nên cậu đã giấu đi thân phận và làm thư ký cho anh.

Dạ Cảnh Lam rất muốn giúp cậu, mà còn muốn đòi lại công bằng cho cha của Hàn Kỳ chính là em trai của cha mình. Cái chết năm đó, chắc chắn là có người nhúng tay.

Nhưng Hàn Kỳ lại ngăn cản anh, cậu muốn tự mình điều tra chuyện này. Cậu ta đã như vậy, Dạ Cảnh Lam đành không quản chuyện.

Dạ Cảnh Lam lạnh lùng nhìn Hàn Kỳ. Cậu cảm thấy như ánh mắt ấy muốn đóng băng mình rồi.

~ Anh..em thật sự...thật sự...

Cậu bây giờ muốn khóc cũng không được, chân tay luống cuống, không biết phải làm sao.

~ Điều tra đến đâu rồi?

~ Dạ em thế...lần sau em sẽ không như vậy đâu.

Ể. Hàn Kỳ cậu có phải nghe nhầm không? Anh không phạt mình, còn nhắc đến cái gì điều tra.

~ Anh có thể nhắc lại không?

~ Còn muốn nhắc lại?

Dạ Cảnh Lam nhú mày nhìn cậu, sắc mặt càng thêm khó chịu.

~ Không, không cần đâu ạ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Cổ Cháp Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thân thể bí ẩn của An Nhạc Nhạc

~ Anh vào xe rồi nói.

Hàn Kỳ mở cửa ghế phụ cho anh, bản thân thì vòng ra ghế lái chính.

Khi cả hai người đều ở trên xe, cậu khởi động, lái xe ra khỏi nơi đó.

~ Anh, xem ra cô gái anh muốn em điều tra, thân thể rất bí ẩn.

Dạ Cảnh Lam nhú mày.

~ Là sao?

~ An Nhạc Nhạc, năm nay vừa tròn 18 tuổi, là con gái của Vương Triệu Đình và An Phù Điều. Do An lão mất, An phu nhân cùng con gái là An Tân Hạ đã đuổi cô ấy đi. Và còn bị An Tân hạ cướp đi người yêu là Lục Di Sơ. Hiện đang sống cùng Bái Yên.

~ Vậy là con riêng của An Phù Điều?

~ Em không nghĩ là vậy. Khi em điều tra, có một chuyện rất kỳ lạ, không biết là có nên kể cho anh không?

~ Nói.

Hàn Kỳ thờ sâu, mặt trở nên nghiêm túc hơn.

~ Thân thể cô ấy, có liên quan đến cái chết của cha em. Và có thể, cô ấy không phải là con của An Phù Điều và Triệu Vy Vân.

~ Mặc dù em chưa dám tin điều này, nhưng em chắc chắn thân thể cô gái này, còn rất nhiều điều bí ẩn.

Dạ Cảnh Lam không nói gì, suy nghĩ, ánh mắt tập trung.

Cô gái này thật sự rất thú vị.

Ở nơi nào đó, An Nhạc Nhạc bắt chiếc taxi và trở về căn nhà nhỏ của Bái Yên.

~ Yên Yên, tớ về rồi.

Advertisement / Quảng cáo

An Nhạc Nhạc mệt mỏi vào phòng, ngồi xuống ghế sofa.

~ Cậu hình như vẫn biết vác mặt về.

Nghe giọng điệu này của Bái Yên xem ra là rất tức giận. Cô cười hi hi, nói nhẹ.

~ Yên Yên yêu dấu, tha lỗi cho tiểu nữ, tiểu nữ biết ngài rất rộng lượng nha.

Nói xong, tay còn bóp nhẹ vai Bái Yên, đây chính xác là lấy lòng nha.

~ Vậy tiểu nữ có biết phải làm gì không?

An Nhạc Nhạc đích thị là hiểu hàm ý trong câu nói này của Bái Yên, đây là muốn bắt cô nói hết tất cả những chuyện ở trung tâm mua sắm Thời Đại.

~ Yên Yên, thật sự là tớ không biết gì đâu.

Bái Yên đang mong chờ câu trả lời, lại không ngờ An Nhạc Nhạc lại đáp như vậy, cô càng thêm tức giận.

~ Vậy là cậu không coi tớ là bạn?

An Nhạc Nhạc nghe vậy, luống cuống giải thích.

~ Yên Yên, nếu tớ nói không biết gì, cậu có tin không?

~ Chắc chắn không.

~ Nhưng thật sự là tớ không biết gì cả, thứ duy nhất tớ biết chính là người đàn ông giúp tớ hôm nay là..là...

~ Là ai?

~ Là cái người..cướp...cướp đi lần đầu tiên của tớ đó.

Advertisement / Quảng cáo

An Nhạc Nhạc mặt đỏ bừng.

~ Há? Thật ư?

~ Ừm.

Bái Yên không tin nổi vào mắt mình.

~ A Nhạc, cậu tuyệt đối tránh xa người đó ra, đó không phải là người chúng ta có thể đụng vào đâu.

~ Nhưng..nhưng..

~ Cậu còn do dự gì nữa, cậu không biết sao, đó là Dạ Cảnh Lam, là Dạ Cảnh Lam đấy.

An Nhạc Nhạc vẫn chưa hết bàng hoàng thì Bái Yên tiếp tục.

~ Dạ Cảnh Lam là chủ tịch của Phượng Đế, là người thừa kế Dạ gia, còn là ông trùm Mafia. Cậu động vào hắn thì chỉ có đường chết thôi.

~ Th...thật sao...?

~ Lại còn không phải, cậu tốt nhất đừng có liên hệ gì với người đó.

~ Nhưng thật ra..chuyện đó...có chút phức tạp..

Bái Yên mất kiên nhẫn.

~ Còn gì?

~ Thực ra..là Dạ Cảnh Lam..hắn muốn bắt tớ bồi thường..

~ Bồi thường?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Có Cháp Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cậu và tớ

~ Ừm.

An Nhạc Nhạc khó khăn gạt đầu.

~ A Nhạc, bà cô của tôi, làm gì mà gây chuyện lớn thế này.

~ Tớ không có biết, thật ra tớ đã bồi thường cho hắn rồi, nên cậu không phải lo đâu.

Bái Yên nhướng mày nhìn cô, mặt rất đa nghi.

An Nhạc Nhạc này thật sự có tiền?

~ A Nhạc, cậu bồi thường người ta bao nhiêu?

~ Ừm..100 tệ.

~ Nào cậu có vấn đề à?

Bái Yên chỉ đợi cô nói xong, hết long trời lở đất.

~ Ui da, tổn thương màng nhĩ quá a...

Cô nhanh chóng bịt tai lại.

~ Cậu có thể bịt ngốc dùm tớ được không? Gì mà ngu ngốc hết phần người khác vậy?

~ Nhìn thấy quần áo người ta mặc chưa? Giá phải đến 8 con số, bằng tiền sinh hoạt cả năm của hai tụi mình đấy?

~ Vậy mà, cậu đưa người ta có 100 tệ, thật sự là quá xúc phạm rồi.

Bái Yên ngán ngẩm lắc đầu, chán nản nhìn An Nhạc Nhạc.

~ Nhưng mà...tớ.

Reng..reng...

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt giọng nói của An Nhạc Nhạc. Bái Yên nhanh chóng nhấc máy, ra dấu im lặng.

Là chủ nhiệm

~ Dạ, em chào chủ nhiệm.

Bái yên lễ phép chào hỏi.

...

~ Dạ..vâng, thật sao? Em cảm ơn chủ nhiệm nhiều, em sẽ báo ngay.

Cô cúp máy, vẻ mặt hiện lên sự vui sướng. An Nhạc Nhạc không nghe được câu chuyện giữa hai người, tò mò nói.

Advertisement / Quảng cáo

~ Yên Yên, chủ nhiệm nói gì vậy?

~ A Nhạc, cậu đồ rồi, thực sự đồ rồi, haha.

~ Đồ? Tớ đồ rồi?

An Nhạc Nhạc nghe vậy, mắt sáng lên, cô đã đỗ đại học rồi, là đại học Điện Ảnh Bắc Kinh. Vậy là cô đã hoàn thành lời hứa với mẹ rồi. Do vui sướng nên quên mất rằng, Bái Yên cũng là thí sinh cùng mình vào đó.

~ Yên Yên, vậy cậu thi sao, có đỗ không?

~ Tớ..tớ..kh.....ông.

Bái Yên lộ vẻ mặt buồn bã, mắt rũ xuống.

~ Yên Yên..tớ...xi..n...

Cô chưa kịp nói, Bái Yên bịt chặt miệng cô lại.

~ A Nhạc, không được xin lỗi, cậu không làm gì sai cả.

~ Nhưng, Yên Yên..

~ Vui lên, được không? Nếu cậu không vui, tớ cũng không vui đâu.

An Nhạc Nhạc lúc này làm sao mà vui lên được, bạn thân 3 năm trời. Bái Yên luôn giúp đỡ cô, bất kể là yêu cầu gì từ cô, Bái yên luôn luôn chấp nhận. Vậy mà bây giờ...

Mình đồ, còn cậu ấy thì không..

~ Thôi nào, vui lên. Mặc dù không đỗ trường đó, nhưng tớ đã đỗ vào đại học G rồi, trường đó cũng nổi lắm.

Bái yên an ủi An Nhạc Nhạc, cố tỏ ra vui vẻ.

~ Thật sao?

~ Thật.

Theo như cô biết thí đại học G cũng không kém đại học Điện Ảnh Bắc Kinh là bao, cũng có thể xem là ngang nhau.

~ Vậy cậu theo chuyên ngành nào?

~ Tớ học luật, mai sau nhất định là luật sư nổi tiếng nhất, haha.

~ Nếu vậy, nếu tương lai tớ có phạm tội gì, cậu phải bảo chữa cho tớ nha.

~ Nhất định rồi, haha.

Hai con người nhưng chung một niềm vui, chung một tiếng cười.

Đây có lẽ là tình bạn trong sáng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiểu Bá Đạo*, *Cố Cháp Sing* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Gặp Kiều Mỹ Tâm

Ngày hôm sau.

Ánh nắng le lói lọt qua khe cửa sổ, khẽ đánh thức cô gái đang say giấc nồng kia. An Nhạc Nhạc cựa quậy, mắt lim dim mở ra.

~ Ừm..sáng rồi sao?

Cô khua tay lấy chiếc điện thoại, mở lên.

~ Á á....7h30 rồi, Yên Yên đâu, sao không gọi tớ dậy.

Cô lúống cuống, nhảy xuống giường rồi vọt vào phòng vệ sinh. Làm xong, cũng đã 8h, vậy mà Bái Yên vẫn đang ngủ, còn chày dài nữa. Cô tức giận, miệng vận âm lượng tối đa.

~ Bái YÊN, CÓ CHỊU DẬY KHÔNG?

Bái Yên đang mơ đẹp, lại vì âm thanh đó mà choáng tỉnh giấc, mặt tò vè khó chịu.

~ Nhạc à, sớm qu.á..

~ Nhạc gì mà nhạc, sớm cái đầu cậu, đã 8h rồi, cậu định không nộp hồ sơ à?

~ Hồ..gì cơ?

Bái Yên vừa tỉnh ngủ, chưa tiếp thu được gì.

~ Trường học, chứ còn gì.

~ Thôi chết, muộn mất, Nhạc, cậu đi trước đi, lát tớ sẽ đi sau.

Haizz...bà cô này..

An Nhạc Nhạc lập tức bắt taxi đến đại học Điện Ảnh Bắc Kinh. Đến nơi, đã quá đông rồi, hàng rất dài. Cô cầm tập hồ sơ đến xếp hàng. Khi tới lượt, cũng là 10h hơn rồi.

Sau khi nộp hồ sơ, An Nhạc Nhạc lấy điện thoại gọi cho Bái Yên.

~ Nhạc, đang đâu vậy?

~ Yên Yên à, tớ vừa nộp hồ sơ xong, ra LK đi, tớ đợi.
Advertisement / Quảng cáo

~ Ok, ra ngay.

Cô cúp điện thoại, đang định bắt xe thì nghe thấy ai gọi tên mình, theo phản xạ lập tức quay lại nhìn.

Là Kiều Mỹ Tâm

Kiều Mỹ Tâm này, học cùng trường cấp 3 cùng cô, luôn tò vè tiểu thư, 3 năm học của cô, đều bị người này quấy rối.

~ Kiều Mỹ Tâm, lâu không gặp.

~ An Nhạc Nhạc, cô đây là..cũng nộp hồ sơ vào trường này sao?

~ Thế cô nghĩ tôi đến đây làm gì?

An Nhạc Nhạc khó chịu nói, cô thực sự không muốn liên quan đến những người này, vậy mà hết lần này đến lần khác...

Trước là An Tân Hạ.

Bây giờ lại là Kiều Mỹ Tâm.

Có phải kiếp trước cô ăn ở không tốt không?

~ Loại người như cô, mà cũng nộp hồ sơ vào đây? Không phải là bám được vào đại gia nào chứ?

~ Không phải chuyện của cô?

~ An Nhạc Nhạc, tôi nói cho mà biết, Kiều Mỹ Tâm này cũng tại cô mà bị cướp bạn trai..nếu..

~ Chuyện đó..không liên quan. Lục Di Sơ kia đã là vị hôn phu với An Tân Hạ rồi. Không phải hai cô là bạn tốt sao, Tân Hạ không nói cho cô à?

~ Cái gì? Cô nói lại xem!

Kiều Mỹ Tâm vừa dứt lời thì người đã đi mất, cô cắn răng.

~ An Nhạc Nhạc, An Tân Hạ, tôi sẽ cho các người nếm mùi trả thù.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Cố Chấp Sing* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 14: Muốn gặp mặt

Sau khi đến LK, An Nhạc Nhạc nhìn ngay thấy Bái Yên. Liền đi đến, ngồi phía đối diện.

~ Yên Yên, xin lỗi nha, đến muộn.

~ Sao cậu đi muộn vậy, đã đợi 15 phút rồi.

Bái Yên hậm hực nhìn cô.

~ Xin lỗi, có chút phiền toái.

~ Hừm..phiền toái?

~ Ừm.Kiều Mỹ Tâm vậy mà học cùng trường, hôm nay vừa đến gây sự.

~ Há..? Sao không gọi tớ, tớ đến dẫn mặt cô ta.

~ Thôi, cũng chỉ nói vài câu. Mặc kệ cô ta.

Bái Yên cau mày, trên đời này, chắc cô là người dễ tính nhất mất.

Lần trước, bị An Tân Hạ đánh, còn bó qua.

Lần này, Kiều Mỹ Tâm gây sự cũng bỏ qua.

An Nhạc Nhạc à, không hiểu cậu tốt thật hay là ngu ngốc quá.

~ Lần sau là phải gọi tớ đó.

~ Được rồi.

~ Thôi, đừng nói chuyện này nữa, gọi đồ uống đi, phục vụ.

An Nhạc Nhạc vẫy tay gọi phục vụ.

~ Cho một Capuchino.

~ Một Ice Blended.

~ Dạ, có ngay.

Sau khi phục vụ đi rồi, Bái Yên liền mở mồm hỏi chuyện cô.

~ Sao rồi, Nhạc, đã tìm ra cách bồi thường vị tổng tài kia chưa?

Advertisement / Quảng cáo

~ Chưa, cậu nhắc mới nhớ, giờ làm sao?

An Nhạc Nhạc nhớ ra, luống cuống.

~ Vậy thế nào? Chịu chết à..

~ Cậu điên à? Tớ sẽ tìm cách bồi thường..hay đi vay ngân hàng nhỉ?

~ Đã bảo, người ta là tổng tài rồi, thiếu tiền à? Cậu bớt ngốc lại đi.

~ Ồ ha, thế...bà...

An Nhạc Nhạc đang nói dở, bị một giọng nói cắt đứt.

~ Thừa tiểu thư, có phải là An Nhạc Nhạc không?

~ A, phải.

Cô trả lời theo bản năng.

~ Vậy mời tiểu thư đi theo tôi một chuyến. Thiếu gia của chúng tôi muốn gặp cô.

~ Thiếu gia nào?

Cô ngoài quen Lục Di Sơ ra, đã không còn quen ai nữa. Nhưng cô, đã cắt đứt quan hệ với anh ta rồi.

~ Là Dạ thiếu.

~ Úi.

Cô khẽ giật mình, chết rồi.

Không phải anh ta tìm mình tính sổ chắc.

~ Nhạc, để tớ.

Bái Yên lên tiếng nhưng ngay sau đó bị vị kia ngăn lại.

~ Vị tiểu thư kia không cần đi, an tâm, chúng tôi sẽ bảo vệ an toàn cho An tiểu thư.

~ Không sao đâu, Yên Yên.

An Nhạc Nhạc đành rời đi theo bóng người kia.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Có Cháp Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Anh em cùng cha khác mẹ?

Họ đưa cô đến Shadows Club, một nơi làm giao dịch kín đáo của hầu hết các nhà kinh doanh.

~ Này, sao lại đưa tôi đến đây?

~ An tiểu thư, mời cô đợi ở phòng VIP II, Dạ thiếu đang bàn việc, sẽ xong rất nhanh.

~ Vậy..được.

An Nhạc Nhạc đi vào ngồi đợi trong phòng VIP II. Được tầm 5 phút, cánh cửa mở ra, nhưng người đi vào không phải Dạ Cảnh Lam, mà là thư ký của anh ta, Hàn Kỳ.

~ Hi, chào em

Cậu vẫy tay mỉm cười với cô, tò vò thân thiện. Cô dơ mặt ra đấy, cố gắng lục lại trí nhớ, xem người này là ai.

A..hình như là..Hàn...K...Kỳ..

~ Xin chào.

An Nhạc Nhạc gật đầu chào lại.

~ Em đợi ở đây chút nữa nhé, Dạ thiếu vẫn đang bàn công việc, khoảng chừng 30 phút nữa sẽ xong.

Cô sững người, 30 phút nữa, cô còn bao nhiêu việc để làm, thời gian còn không có, lấy đâu ra thời gian để đợi anh ta.

Thời gian quý giá của tôi..

~ Bất mãn hả?

Hàn Kỳ liếc thấy vẻ mặt cô đột nhiên tối sầm lại, nhăn nhó.

~ A..không phải đâu..

Cô giật mình, chả lẽ biểu hiện rõ như vậy sao? Thật ngại quá..

~ Em không cần phải giấu đầu, tôi cũng khó chịu nè, hay chúng ta tâm sự chút, coi như giết thời gian.

~ Được.

An Nhạc Nhạc đồng ý, dù sao cũng có người cùng trò chuyện, 30 phút ngồi đợi sẽ bớt buồn chán.

Advertisement / Quảng cáo

~ Anh tên Hàn Kỳ, 19 tuổi, còn em?

~ An Nhạc Nhạc, năm nay tròn 18 tuổi.

~ 18 là vào đại học rồi, em học trường nào?

~ Điện Ảnh Bắc Kinh, khoa diễn xuất, còn anh?

~ Oh, xin lỗi, anh không có học đại học.

An Nhạc Nhạc ngạc nhiên, 19 tuổi, đáng lẽ là đang học năm hai chứ. Mà hình như anh ấy là thư ký của tên kia. Không học đại học mà đã làm thư ký rồi sao? Kỳ lạ thật...

~ Thắc mắc hả?

~ Có chút..

Nói đến đây, vẻ mặt cậu thoáng buồn, giọng nói trầm xuống.

~ Anh không đi học.

An Nhạc Nhạc bối rối, lỡ đụng vào vết thương trong lòng cậu ấy rồi, làm sao đây?

~ Thật sự..xin lỗi..

~ Hừm...sao em phải xin lỗi, thực ra anh đã hoàn thành chương trình đại học từ năm 17 tuổi rồi, anh nhảy cấp.

~ Há? Anh..anh...

~ Haaha..

Cô mặt đỏ bừng, lấy tay dấm nhẹ vào người cậu, tỏ thái độ tức giận. Chợt, cô nhận ra, từ lúc nào, cô với cậu đã ngồi cạnh nhau, trò chuyện cùng nhau.

~ Sao vậy?

~ Không có, chỉ cảm thấy anh rất quen, có cảm giác rất thân.

~ Hay chúng ta là anh em cùng cha khác mẹ?

Đến đây, Hàn Kỳ bỗng nhiên nghiêm túc hơn. Vì không chỉ cô thấy vậy, mà cậu cũng cảm thấy cô như một người thân, rất thân, rất giống em gái ruột thịt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo*, *Cổ Cháp Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Giao dịch

~ Anh em?

An Nhạc Nhạc lắc đầu, tỏ vẻ buồn rầu.

~ Không phải đâu, cha em là An Phù Điều, em chỉ là một đứa con hoang thôi, đáng lẽ, em nên ch..

~ Không được nói vậy.

Hàn Kỳ giờ tay bịt miệng cô lại, mặt khó chịu thêm vài phần. Sao lại có suy nghĩ tiêu cực như vậy chứ?

Cạch..

Cánh cửa phòng mở ra, người bước vào bây giờ chính là Dạ Cảnh Lam.

~ Dạ thiếu.

Hàn Kỳ đứng dậy, nói một tiếng. Dạ Cảnh Lam gật đầu, đến chỗ ngồi đối diện An Nhạc Nhạc mà ngồi xuống.

~ Chào, lại gặp lại rồi.

~ Chào.

Cô hờ hững đáp lại.

~ Chắc hôm nay em biết tôi gọi em đến đây để nói chuyện gì rồi?

Cái tên điên này.

Cô biết thì đến đây ngồi làm gì?

Cô đầu thừa thời gian đến mức ngồi đây đợi nửa tiếng để rồi nghe anh nói câu này.

~ Không biết.

~ Về việc chúng ta ân ái với nhau.

Phụt.....

An Nhạc Nhạc đang uống nước cũng phải phun ra. Anh ta có cần nói thẳng ra như vậy không? Cô dò bùng mặt, tay quệt nhẹ khóe miệng.

Advertisement / Quảng cáo

~ Khụ..chuyện đó thì sao?

~ Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em, ngày mai mang giấy tờ ra cục dân chính đăng ký.

~ Đăng ký? Anh đùa à?

An Nhạc Nhạc nhìn hai người, nhưng không tìm thấy ý đùa nào trong mắt họ.

~ Là thật.

Dạ Cảnh Lam lành đạm nói, đôi mắt phượng nhìn chăm chăm vào cô gái trước mắt.

~ Ha...tôi không đồng ý.

~ Tại sao?

~ Mọi người đều trưởng thành rồi, tôi cũng vậy, chỉ là một đêm thôi mà.

Quên đi là được mà, sao phải làm vậy?

Nhưng về mặt người đàn ông đó vẫn thờ ơ, không cảm xúc.

~ Vậy nếu cô không muốn tôi chịu trách nhiệm, vậy thì ta làm một giao dịch đi.

~ Giao dịch? Giao dịch gì?

Đôi mắt sáng ngời của An Nhạc Nhạc nhìn anh thật cảnh giác.

~ Gia tộc ép tôi cưới một người tôi không thích. Chỉ cần cô kết hôn với tôi nửa năm, sau khi xử lý, tôi sẽ thả cô, còn có thể cho cô một khoản tiền lớn.

~ Vì sao lại là tôi?

An Nhạc Nhạc nhăn mày hỏi.

Anh ta không thiếu phụ nữ, tại sao lại nhắm vào cô? Dạ Cảnh Lam nghe câu hỏi này thì chột mím cười.

~ Vì cô không thích tôi, sau khi kết thúc, cô sẽ không bám lấy tôi.

Advertisement / Quảng cáo

Cô rất muốn đáp trả, nhưng lời anh ta nói quá đúng, cô không có gì để nói. Cô có thể lợi dụng giao dịch này để cho đôi câu nam nữ kia biết, cô sống rất tốt. Lục Di Sơ kia sẽ hối hận khi rời bỏ cô.

~ Được, tôi đồng ý, nhưng...

An Nhạc Nhạc do dự một chút rồi trả lời.

~ Chúng ta sẽ không đăng ký kết hôn, nửa năm là quá nhiều, chỉ đúng hai tháng thôi, tôi hy vọng anh sẽ giải quyết xong chuyện đó sớm hơn.

~ Tại sao?

~ Thứ nhất, tôi đang học đại học, và tôi sẽ không dừng lại chỉ vì chuyện này. Thứ hai, nửa năm quá dài, tôi không muốn bị gò bó bởi chuyện này. Thứ ba, tuy tôi đồng ý nhưng chuyện của tôi sẽ do chính tôi quyết định, anh không được nhúng tay vào.

Dạ Cảnh Lam nhếch môi. Đây là lần đầu tiên có người phụ nữ không muốn bám lấy hắn, ngược lại, còn muốn rời xa hắn nhanh chóng.

~ Được, thành giao, nhưng tôi cũng có điều kiện dành cho cô đây.

~ Điều kiện gì?

An Nhạc Nhạc cau mày, sẽ không phải anh ta đưa ra điều kiện quá khó chứ?

~ Trước mặt mọi người, tôi mong cô sẽ diễn đúng vai diễn là một Dạ phu nhân.

~ Được.

~ Vậy thì không còn gì nữa, tôi mời cô đi ăn.

~ Không cần, tôi muốn về.

An Nhạc Nhạc chỉ chờ có thế, bắt chớp thời cơ, rời khỏi đây.

~ Vậy, để tôi đưa cô về.

~ Để thư ký của anh đưa tôi về đi, tôi có vài chuyện muốn nói với cậu ấy.

Dạ Cảnh Lam nhướng mày, từ khi nào hai người quen nhau đến thế?

~ Hàn Kỳ, đi đi.

~ Dạ, thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Cổ Chấp Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Quá khứ

~ Phù, căng thẳng quá đi.

Sau khi lên xe, rời khỏi Shadows Club, An Nhạc Nhạc mới thờ phào nhẹ nhõm. Chợt, cô nhận thấy, Hàn Kỳ đang nhìn cô rất chăm chú.

~ Sao, anh tò mò chuyện vừa nãy hả?

~ Có chút.

~ Muốn nghe không?

~ Tùy em, anh không ép.

An Nhạc Nhạc cười cười, vỗ nhẹ lên vai cậu.

~ Đơn giản thôi, em thích tự do, em không muốn ràng buộc hôn nhân với người em không thích.

~ Vậy à..

Hàn Kỳ im lặng, cô cũng im lặng, bầu không khí trở nên ngưng đọng. Đột nhiên, hai người không hẹn mà nói.

~ Anh/Em có chuyện muốn hỏi?

~ Em/Anh nói đi.

~ Vậy anh/em...

An Nhạc Nhạc lúng túng, vốn dĩ là muốn cho bầu không khí sôi nổi hơn mà bây giờ càng ngại hơn.

~ Anh nói trước đi.

~ Vậy anh hỏi cái này, nếu em không muốn trả lời thì không sao.

~ Anh cứ hỏi, nếu được em sẽ trả lời.

~ Mẹ em, có phải trước khi mất, bà ấy có nói gì với em không?

~ Sao anh lại hỏi vậy?

An Nhạc Nhạc giật mình trước câu hỏi đột ngột của Hàn Kỳ, cô không trả lời mà hỏi ngược lại.

~ Em không trả lời cũng được, anh không ép, xin lỗi.

Advertisement / Quảng cáo

~ Không sao, chuyện này cũng không phải bí mật, em sẽ nói.

Cô nắm mắt, kể lại quá khứ của mình, quá khứ năm cô lên 8 tuổi.

...

~ Mẹ, mẹ làm sao vậy? Con đi lấy thuốc cho mẹ.

~ Đùng, con yêu, không cần đâu.

Bà lấy tay giữ lấy thân thể đang run rẩy kia, nước mắt đã trực trào trên khóe mi của cô bé. Giọng nói run rẩy, yếu ớt cất lên.

~ Con yêu, hãy nhớ những lời mẹ chuẩn bị nói, tuyệt đối...không...được quên...khụ...khụ..

Bà ho một tràng, cuối cùng phun ra một ngụm máu. An Nhạc Nhạc hoảng sợ, nước mắt đã tuôn rơi, khuôn mặt trở nên lấm lem.

~ Mẹ, để con gọi..

~ Đùng, nghe mẹ, sau khi mẹ mất, An gia sẽ đón con về nuôi, nhất định vào năm 18 tuổi, con hãy rời khỏi đó, đi tìm người...khụ...tên... Vương Thiên...khụ...

Bà chưa kịp nói hết đã trút hơi thở cuối cùng, bàn tay buông thõng xuống, đôi mắt nhắm hờ. An Nhạc Nhạc khóc thét lên, tiếng kêu của cô bé nghe thật đau thương. Dù gì cô bé cũng mới chỉ 8 tuổi, làm sao có thể chịu được nỗi đau mất mát này.

...

Kết thúc quá khứ đó, An Nhạc Nhạc chỉ quay sang Hàn Kỳ cười nhẹ.

~ Chỉ có vậy thôi.

~ Anh xin lỗi, gọi lại kí ức đau buồn của em.

~ Không sao, à, đến rồi, chỗ kia kia anh.

Cô chỉ tay vào khu nhà trọ, tay còn lại lay lay người cậu. Hàn Kỳ đỗ xe lại, liền xuống xe mở cửa cho cô.

~ Cảm ơn, gặp anh sau.

Cô bước xuống xe, nhanh chóng đi vào nhà trọ, trước khi vào còn quay lại vẫy tay với cậu. Hàn Kỳ cười cười, chỉ tay và nói.

~ Vào đi.

Sau khi An Nhạc Nhạc đã vào nhà an toàn, cậu mới an tâm trở về.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiểu Bá Đạo, Cổ Chấp Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bị bao nuôi

An Nhạc Nhạc vào nhà, một mùi ngai ngái xuống ghế, đầu suy nghĩ mông lung.

~ Lại nhớ đến chuyện đó rồi.

Cô chống tay, nét mặt càng thêm xanh xao, cô cố lục lại trí nhớ, nhớ lại cái người kia. Mẹ cô từng nói, cái người tên Vương gì đó kia, chính là anh họ cô. Chính bản thân An Nhạc Nhạc cô cũng từng gặp anh ta một vài lần, nhưng lại không nhớ được gì.

Cộp..cộp...

~ Ai đó?

An Nhạc Nhạc nghe thấy tiếng động, bắt giác quay lại, mới thờ phào nhẹ nhõm. Thì ra là Bái Yên.

~ Nhạc, sao giờ mới về?

Bái Yên ngáp ngủ, người dựa vào cửa, nheo mắt nhìn An Nhạc Nhạc.

~ Nói chút chuyện.

~ Chuyện gì vậy?

~ Cũng không có gì, mình vào nghỉ đây, mai phải đi báo danh rồi.

Cô nói xong, liền đi vào phòng ngủ, để lại Bái Yên với những dòng nghỉ hoặc.

Sáng hôm sau.

~ Yên Yên, mình đi nhé.

An Nhạc Nhạc dậy từ sớm, sửa soạn xong xuôi mới gọi Bái Yên dậy.

~ Nhạc, về sớm nhé.

Cô ra ngoài, đóng cửa lại, vừa mới bước xuống lầu 2 thì gặp ngay di Luru cầm giỏ đồ đang gọi cô lại.

~ Nhạc Nhạc.

~ Con chào dì.

~ Con biết tin gì chưa? Khu chúng ta có người bao nuôi.

An Nhạc Nhạc sững sốt, nhìn về mặt bí hiểm của di Luru.

~ Há!?

~ Con nhìn xem, chiếc xe dưới lầu kia chắc chắn là xe sịn, di đoán chắc phải 500 ngàn, khu chúng ta chắc chắn không ai mua nổi.

An Nhạc Nhạc nghe vậy, mới ngó đầu ra ngoài cửa sổ. Cô giật mình, chiếc xe này nhìn khá quen.

Advertisement / Quảng cáo

A..là xe của Hàn Kỳ.

~ Di Luru, chúng ta quan tâm làm gì, đi mau vào nhà đi ạ.

~ Nhưng..ai chứ?

~ Thôi, đi về nấu cơm đi ạ.

Di Luru đành nghe theo cô trở về, nhưng vừa đi vừa suy nghĩ xem người bị bao nuôi là ai.

An Nhạc Nhạc đau đầu, đành đi nhanh xuống lầu, nhìn thấy Hàn Kỳ đang đứng đó vẫy tay cười.

~ Chào em.

~ Chào anh, Hàn Kỳ.

Cậu nhìn thấy vẻ mặt hơi kỳ quái của cô, mới hỏi.

~ Sao vậy, em khó chịu ở đâu hả?

An Nhạc Nhạc do dự một lúc, nói nhỏ vào tai Hàn Kỳ.

~ Có người nói em bị anh bao nuôi.

~ Hahaaha.

~ Còn không phải tại anh, con cười nữa.

Cô đỏ mặt, nhéo mạnh vào tay cậu. Hàn Kỳ tò vè đau đớn.

~ Haha..anh xin lỗi, không dám.

~ Hôm nay, anh đến đây làm gì?

Không vòng vo nữa, An Nhạc Nhạc hỏi vào chuyện chính luôn. Hàn Kỳ cười cười, tay cầm lên một tập hồ sơ.

~ Đi báo danh.

Cô ngạc nhiên.

~ Báo danh, báo danh gì cơ?

~ Tất nhiên là vào Điện Ảnh Bắc Kinh rồi.

~ Ế? Không phải anh nói đã hoàn thành xong chương trình đại học rồi mà?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiểu Bá Đạo, Cổ Chấp Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Toilet nữ

~ Thấy em một mình tủi thân quá, anh đi cùng cho bớt chán.

Hàn Kỳ nháy mắt một cái, ra bộ tỉnh nghịch. An Nhạc Nhạc nhìn thấy hành động hết sức đáng yêu đó, không khỏi nhin cười.

~ Vậy đi thôi.

Cô tươi cười, dù sao vừa mới vào trường, có bạn có bè cũng vui, sẽ không có cảm giác xa lạ. Hàn Kỳ nhận thấy cô không có gì bất mãn, mở cửa xe cho cô rồi phóng đi.

...

Loáng cái, hai người đã đến trước cổng đại học Điện Ảnh Bắc Kinh, đến báo danh buổi đầu tiên.

~ Anh đi nộp hồ sơ, em vào lớp trước đi.

~ Ừm, lát gặp.

Buổi học đầu tiên của cô diễn ra rất bình thường, cho đến khi nhận được tin nhắn từ Hàn Kỳ.

" Nhạc Nhạc, em đang ở đâu? "

" Em đang ở trước khu B, anh gọi gì? "

" Tuyệt, anh cũng ở khu B, em mau đến cứu anh. "

" Cứu? "

" Anh bị kẹt trong toilet nữ, một tiếng rồi, không chịu nổi nữa, em mau đến đây. "

Phụt...haha...haha...

An Nhạc Nhạc đọc dòng tin nhắn này, không nhịn được cười thật lớn, thu hút ánh nhìn của bao người. Mãi cô mới nhận ra những ánh nhìn đó, ngại ngùng chạy mất. Ra một chỗ vắng người, cô mới dừng lại để hồi âm lại cho Hàn Kỳ.

" Sao anh vào được, biến thái? "

" Không có, anh đang xem điện thoại, không biết từ lúc nào đã bước vào rồi. "

" Có thù lao không? "

Advertisement / Quảng cáo

" Em thấy anh như vậy còn đòi thù lao? "

" Vậy thôi, em bắt xe về trước nha. "

" Ấy, khoan...em muốn gì? "

" Hmm...để sau, bây giờ em giúp anh ra trước. "

" Được, anh ở phòng trong cùng, nhanh nhé. "

An Nhạc Nhạc tắt điện thoại, chạy vào trong toilet nữ khu B. Vừa mở cửa bước vào, cô choáng ngợp trước khung cảnh sang trọng trước mắt. Chi là nhà vệ sinh thôi mà? Có cần hào nhoáng đến mức này không?

Đều tồi tệ hơn là hiện giờ trong toilet có rất nhiều người. Cô toát mồ hôi hột, nghĩ đến việc Hàn Kỳ đứng trong đây một tiếng thì cười thầm.

Đáng đời.

Cô bước nhanh vào, hít hơi lấy hết cỡ hết to.

~ Có chuột, có chuột kia!!

Những người đang trang điểm nghe thấy giật mình cũng hét toáng lên.

~ Chuột, đâu, nó đâu?

Từng người chen lấn nhau, ai cũng muốn ra khỏi toilet thật nhanh. Chỉ một phút sau, trong toilet không còn một bóng người. Lúc đó, Hàn Kỳ mới mở cửa bước ra, nhìn quần áo cậu xộc xệch cũng đủ biết cậu thê thảm thế nào.

~ Sao nào? Thấy em giới không?

~ Quá đỉnh!

~ Giờ thì chạy nhanh, họ quay lại bây giờ.

An Nhạc Nhạc tóm lấy tay Hàn Kỳ, tẩu thoát thành công ra ngoài.

~ Haizz...mệt quá, anh đói quá, mình đi ăn đi.

~ Ừm, đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiểu Bá Đạo, Có Cháp Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ở cùng một nhà

~ Nè, quán kia.

An Nhạc Nhạc chợt dừng lại, kéo cậu chạy vào một quán ăn nhỏ. Cô vào chọn chỗ rồi đẩy Hàn Kỳ ngồi xuống.

~ Hôm nay em đói.

~ Không sao, để anh trả.

Hàn Kỳ nhìn ngó xung quanh, đây đúng chất là một quán ăn bình dân. Tuy nhỏ, vắng khách nhưng lại rất sạch sẽ, mang đến cảm giác đầm ấm. Cậu thật ra rất muốn mời cô vào chỗ khác, nhưng lại thấy cô vui vẻ như vậy thì lại im lặng.

~ Em thích chỗ này hà?

~ Ừm, chỗ này, hồi nhỏ mẹ hay dẫn em đến. Nơi này là nơi duy nhất còn sót kỉ niệm của em về mẹ.

~ Vậy à?

~ Anh đừng lo, tuy chỗ này nhìn vậy thôi, nhưng đồ ăn rất sạch sẽ, lại ngon nữa, anh ăn món gì?

~ Em chọn giúp anh đi, dù sao đây cũng là lần đầu anh đến đây, sao biết nhiều món bằng em được chứ.

~ Ừm

An Nhạc Nhạc thích thú, chạy vào phòng bếp, nói chuyện với một bác gái trung niên, có vẻ là người quen.

~ Hàn Kỳ, anh ăn được cay không?

~ Được.

~ Vậy mình ăn lẩu Tứ Xuyên nha.

~ Ừ, theo ý em cả.

Bác gái đang nói chuyện với cô, thì ánh mắt nhanh chóng bị thu hút bởi vẻ ngoài của Hàn Kỳ.

~ Chao ôi, chàng trai nào đây?

~ Cháu chào bác, cháu là Hàn Kỳ.

Cậu lễ phép chào bác gái đó, còn cười rất tươi. Bác gái đó cũng gật đầu chào lại.

~ Chào cháu, cháu có phải là...bạn trai của Nhạc nhi không?

Advertisement / Quảng cáo

~ A..không...không phải đâu bác, anh ấy là bạn, bạn thôi ạ.

Cô xấu hổ, lúng túng khua tay múa chân, hành động hết sức đáng yêu. Cậu đứng bên cạnh chỉ biết phì cười.

~ Cháu là anh trai cô nhóc này đấy ạ.

Hàn Kỳ khoát tay qua vai cô, tỏ vẻ thân thiết, ánh mắt nhìn cô rất dịu dàng, miệng luôn cười.

~ Anh trai kết nghĩa.

~ Ra là vậy.

An Nhạc Nhạc cũng cười theo, lâu lắm cô mới tìm lại được cảm giác vui vẻ bên gia đình như thế này. Chỉ mới vài ngày thôi, mà cô đã thực sự coi Hàn Kỳ như gia đình của mình rồi.

~ A, bác nhanh vào làm đồ ăn đi, cháu đói lắm rồi, hìhì.

~ Cái con nhóc này.

~ Bác mau đi đi ạ.

Chỉ khoảng một lúc sau, đồ ăn đã được dọn lên, cô nhanh chóng đưa bát đũa cho Hàn Kỳ.

~ Cảm ơn.

~ Ừm, mình ăn đi anh.

An Nhạc Nhạc mỗi lúc ăn đều hỏi, luôn miệng kêu cay. Hàn Kỳ ngồi bên cạnh thì luôn tay luôn chân rót nước cho cô.

Thật hết biết.

Hàn Kỳ lấy tay vỗ nhẹ vào lưng cô, tay kia lấy giấy ăn chùi nhẹ bên miệng.

~ Không ăn được cay mà cứ cố.

~ Ai..ai bảo em không ăn được cay. Chỉ là..hôm nay bác ấy nấu cay quá thôi.

An Nhạc Nhạc không biết do ăn cay hay xấu hổ mà mặt đã đỏ bừng như trái cà chua. Cậu chỉ biết phì cười.

...

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi ăn xong, Hàn Kỳ lấy xe chở cô về. Trên đường, lại nhận được điện thoại. Cậu nhanh chóng bắt máy.

~ Dạ thiếu, tôi nghe.

An Nhạc Nhạc ngồi bên cạnh giật mình, cứ mỗi lần nghe ai đó nhắc đến người này là cô lại cảm giác khó chịu. Hình như là rất ghét cái tên Dạ Cảnh Lam này.

~ A, tôi đang đi cùng cô ấy.

~ Được, bây giờ tôi đưa cô ấy đến ngay.

Hàn Kỳ cúp điện thoại, thờ dài. Cậu quay sang nhìn An Nhạc Nhạc, nói.

~ Nhạc Nhạc, Dạ thiếu nói em đến chỗ ngồi ấy.

~ Bây giờ ạ?

~ Ừ, ngay bây giờ.

~ Vậy bao giờ thì em được về?

~ Không, ngài ấy bảo em chuyển đến đây ở luôn.

~ Dạ...anh nói gì?

An Nhạc Nhạc ngạc nhiên, có vẻ khuôn mặt vẫn chưa tin vào lời nói kia lắm. Cô hỏi lại.

~ Đến nhà, nhà anh ta ở hả?

~ Hai tháng thôi, theo hợp đồng.

~ A, vậy là theo hợp đồng, em chút nữa là quên rồi.

~ Vậy đi nhé.

Hàn Kỳ cầm tay lại, xoay xe lại. Cậu đập mạnh chân ga, phóng đi. An Nhạc Nhạc thì vẫn ngồi suy nghĩ mông lung.

Mình còn chưa báo cho Bái Yên, cậu ấy sẽ nổi giận mất.

Lại còn phải sống với tên kia nữa, thật khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo*, *Cổ Cháp Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chỉ Diện Tảo Tiền

~ Khoan đã, dừng xe.

An Nhạc Nhạc đột nhiên hét lớn, Hàn Kỳ không hỏi giết mình, cậu nhanh chóng đạp phanh lại.

~ Nhạc Nhạc, sao vậy?

Cậu hốt hoảng, sau khi định thần lại thì quay sang nhìn An Nhạc Nhạc, hỏi.

~ Có chuyện gì vậy?

~ Em chưa có mang quần áo, cả đồ dùng cá nhân nữa.

Hàn Kỳ day trán nhìn cô, chẳng lẽ thiếu gia nhà anh lại không có tiền mua cho cô những đồ vật thiết yếu đó?

Cô đây là quá khinh thường thiếu gia nhà anh rồi.

~ Không cần đâu, Dạ thiếu có thể chuẩn bị cho em mà.

~ Em không thích.

An Nhạc Nhạc cau mày, cô sống trên đời này, ghét nhất là dựa vào người khác. Nếu không phải người cô yêu, cô tuyệt đối không làm vậy.

~ Sao không thích, không thích đồ mới sao?

~ Không phải, em không thích Dạ Cảnh Lam, em ghét anh ta.

Cô thừa nhận, lúc anh ta giúp cô ở trung tâm thương mại Thời đại, cô có chút rung động với anh ta là thật. Nhưng cô vẫn rất ghét anh ta, vì một lý do nào đó.

Hàn Kỳ cười thầm trong lòng, thiếu gia nhà anh vương giả trời sinh, sinh ra đã ngậm thìa vàng, ngồi đóng bạc. Phụ nữ muốn bám vào anh ấy liệt kê ba ngày ba đêm không hết. Chỉ có con nhóc này đặc biệt.

~ Vậy anh chiều theo ý em

Hàn Kỳ đưa cô quay lại khu nhà trọ. Cô nói với anh vài câu, rồi chạy lên lầu. Lúc cô mở cửa, thấy bên trong tối om, bật điện lại không thấy sáng.

~ Chắc mất điện rồi, không biết Yên Yên đâu rồi nhỉ?

Advertisement / Quảng cáo

An Nhạc Nhạc không còn cách nào, chỉ biết dò dẫm từng bước vào nhà.

~ A Nhạc, A Nhạc...

Đột nhiên, một giọng nói nhỏ vang lên, gọi tên cô. An Nhạc Nhạc theo phản ứng quay đầu lại. Một cái bóng trắng đập vào mắt cô, đầu tóc bù rù, đôi mắt sâu thẳm như bóng đen. Cô run rẩy, hét to.

Aaaa...aaaaa.....có ma....

Hàn Kỳ đứng dưới đống, nghe thấy tiếng hét cũng vội vàng chạy lên.

~ Nhạc Nhạc, xảy ra chuyện gì vậy?

~ Hàn Kỳ c...cứu em, trong đây có...có...có ma...

An Nhạc Nhạc run rẩy, nói không thành lời, cậu lo lắng nhìn vào trong, đúng là có ma thật. Nhưng con ma này, hình như có chân, lại còn có thể chạm vào nữa.

Con ma được An Nhạc Nhạc nhắc đến kia tiến gần đến chỗ cô, tay nắm thành quyền, giáng một cú xuống.

~ An Nhạc Nhạc, con nhóc này, nhìn xem đây là ai.

~ Ui da, a, Yên Yên?

~ Còn ai nữa.

~ Sao cậu, lại thành cái bộ dạng này?

~ Còn không phải bà đây đang tìm đồ ăn, điện tự nhiên bị cắt, đang định đi hỏi thì trượt phải cái thảm...thật xui xẻo.

Phụt..hahaha..

~ Ai dám cười?

Bái Yên giờ nắm đầm lên hù dọa, mới nhận ra sự có mặt của Hàn Kỳ. Có chút quen mắt nhưng lại không nhớ là ai.

~ A Nhạc, người này là...?

Advertisement / Quảng cáo

~ A, đây là Hàn Kỳ, hai người có gặp nhau một lần rồi đó.

Hàn Kỳ được nhắc đến, cũng chỉ gật đầu chào lại Bái Yên. Cô không để ý, quay mục tiêu sang An Nhạc Nhạc mà hỏi.

~ Mà cậu đi đâu giờ mới về? Không phải bảo hôm nay sẽ về sớm sao?

An Nhạc Nhạc cười trừ, cô đứng đó thuật lại hết sự việc cho Bái Yên. Bái Yên nghe xong, không hỏi tức giận, cô lớn giọng nói.

~ Tên khốn đó hơi đó, chỉ là mấy đồng tiền thôi, ép cậu làm chuyện này sao?

Hàn Kỳ đứng một bên, những câu Bái Yên nói, anh nghe không thiếu chữ nào. Tưởng chỉ có con nhóc Nhạc Nhạc kia ghét, ai ngờ cả cô bạn này nữa. Lại còn chứ thiếu gia nhà anh là tên khốn đó hơi. Thật hết biết.

~ Không phải đâu, là hợp tác, tớ muốn trả thù An Tân Hạ, cô ta hết lần này lần khác gây khó tớ, sao tớ có thể ngồi yên chịu đựng?

~ Được, đều nghe theo cậu, nếu cô ta còn gây khó cậu, cứ gọi tớ.

~ Ừm, bây giờ giúp tớ thu dọn đồ đi.

Khoảng chừng 10 phút, An Nhạc Nhạc cũng thu dọn xong. Đồ đạc của cô cũng không có gì nhiều. Ngoài vài bộ quần áo ra thì chỉ có đồ dùng cá nhân, và vài quyển sách. Hàn Kỳ nhanh chóng ra đỡ cô.

~ Anh giúp em cầm

Cậu nhanh chóng bê từng hộp đồ xuống xe, An Nhạc Nhạc cũng chào Bái Yên, cả hai người vào xe rồi đi. Một lúc sau, xe đỗ lại tại một căn biệt thự lớn.

Không, căn biệt thự này phải gọi là quá lớn, quá hào nhoáng rồi. An Nhạc Nhạc ngồi nhìn mà mắt mở to hết cỡ. Cô chỉ tay hỏi Hàn Kỳ.

~ Đây, đây là Chi Diện Tảo Tiền.

~ Exactly!

An Nhạc Nhạc kinh ngạc, cô sớm biết anh ta rất có tiền, nhưng không ngờ lại có tiền tới mức này.

Chi Diện Tảo Tiền.

Là khu biệt thự xa hoa nhất trong thành phố. Nơi đây đầy đủ, tiện ích, không thiếu thứ gì. Bao nhiêu người mơ ước được đặt chân vào khu biệt thự này một lần trong đời. Khu biệt thự này có tiền chưa chắc đã mua được. Anh ta không ngờ lại có quyền thế đến mức này.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo*, *Cổ Cháp Sing* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hoa Huyễn Sương

Hàn Kỳ mặc kệ vẻ mặt ngơ ngác của cô, tay anh ra hiệu cho người làm mang hành lý vào. An Nhạc Nhạc thì vẫn đứng đó, vẻ mặt kinh ngạc hết cỡ. Hàn Kỳ phải lay mấy lần thì cô mới định thần lại.

~ Nhạc Nhạc, em sao vậy?

~ A, không có gì, mình vào đi anh.

~ Được rồi, anh dẫn em vào.

Hai người bước vào phòng khách, tại đó đã có một vị quản gia đứng đợi. Quản gia cung kính chào hỏi.

~ Hàn thiếu gia, An tiểu thư, Dạ thiếu đang chờ hai người tại thư phòng.

~ Được rồi, chúng tôi lên ngay.

Đứng trước cửa thư phòng, tim cô nhảy loạn xạ. Cô suy nghĩ mông lung. Tay cô kéo vạt áo của Hàn Kỳ, nói nhỏ.

~ Hàn Kỳ, lát nữa vào trong anh không được đi đâu đấy, ngồi lại cùng em.

~ Không biết nữa, nhờ may Dạ thiếu không cho anh ở lại thì sao?

~ Anh dám..

~ Thôi, em vào đi, không sao đâu, anh ta cũng không ăn thịt em đâu.

Đùa chứ, nếu anh ta mà ăn được thì đã thịt em từ lâu rồi. Hành động của anh ta như mấy tên sát gái vậy. Thế mà bảo là bị chương ngại tâm lý, không đụng chạm với phụ nữ được.

Đều là lừa gạt..

Cốc...cốc...cốc...

Hàn Kỳ gõ cửa. An Nhạc Nhạc đứng bên cạnh mà giật mình. Ấy da, cô đang nghĩ biện pháp để nói chuyện với tên ác ma kia mà. Cậu lấy tay đẩy cô vào, rồi quay sang cung kính nói với tên đang ung dung ngồi đọc sách kia.

~ Dạ thiếu, cô ấy tới rồi.

~ Được rồi, cậu có thể ra ngoài rồi.

An Nhạc Nhạc toát mồ hôi, cái gì mà cậu có thể ra ngoài rồi. Đây là muốn cô ở riêng một mình với hắn ta. Thật đáng ghét...

Advertisement / Quảng cáo

~ Em vào đi, anh đi đây.

Cô nhìn theo bóng người Hàn Kỳ rời đi, trong lòng nổi sóng. Vậy mà Hàn Kỳ dám rời đi thật. Thật là muốn bức chết cô mà. Biểu cảm trên khuôn mặt cô ngày càng nhăn nhó. Xem ra là đang rất khó chịu. Hận không thể rời đi lúc này. Dạ Cảnh Lam hướng ánh mắt tới biểu cảm trên gương mặt cô, trong lòng không nhịn được cười. Mối mòng khề cật lên.

~ Sao nào? Gặp mặt tôi khó chịu lắm sao?

Exacly!

Cô nghĩ thầm. Mỗi lần gặp mặt anh ta cô đều cảm thấy khó chịu. Mặc dù anh ta là ân nhân giúp cô, nhưng không thể phủ nhận rằng cô đặc biệt ghét anh.

~ Nào có, Dạ thiếu nghĩ nhiều rồi.

~ Dạ thiếu? Nếu cô đã muốn diễn vai bà Dạ cho thật tốt thì không thể kêu tôi bằng cái tên này được rồi.

~ Dạ...Dạ Cảnh Lam...

An Nhạc Nhạc nín hơi, khó khăn thốt lên cái tên này. Dạ Cảnh Lam vì phản ứng của cô mà trong lòng cảm thấy có chút vui vẻ. Đã lâu rồi anh chưa có cảm giác vui như vậy. Kể từ sự kiện 5 năm trước...

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí im lặng giữa hai người. An Nhạc Nhạc loanh quanh một hồi mới biết là từ chỗ mình. Cô bối rối lấy điện thoại ra bắt máy.

~ Alo, ai vậy?

~ Là tao, An Tân Hạ đây.

~ Cô muốn gì?

An Nhạc Nhạc nhủ mảy, có chuyện gì mà An Tân Hạ lại trực tiếp gọi điện cho cô. Hay cô ta muốn trả thù chuyện lần trước ở TTTM Thời Đại.

~ Tao chỉ muốn cho mày biết một chuyện thôi. Có hứng thú không?

~ Không liên quan.

An Nhạc Nhạc dứt lời, định cúp máy thì An Tân Hạ ngăn lại. Cô ta nói

~ Hoa Huyền Sương, liên quan đến nó đó.

Advertisement / Quảng cáo

Đoàng...

An Nhạc Nhạc giật mình.

Hoa Huyền Sương.

Là kỷ vật cuối cùng mà mẹ cô để lại. Cô nhớ kĩ rõ ràng đã mang theo nó lúc rời khỏi An gia rồi mà. Tại sao An Tân Hạ lại nói như vậy?

~ Cô nói cái gì? Hoa Huyền Sương đang ở đâu?

~ Thật tình, tao không biết mẹ mày đã đào đâu ra bảo vật quý hiếm đến thế, hoặc là ba tao tặng, hoặc là mẹ mày câu dẫn đàn ông...

~ Cô calm miệng. Trả lại Hoa Huyền Sương đây.

An Tân Hạ ở đầu dây bên kia cười lớn.

~ Haha, mày có giỏi thì đi lấy lại đi, tao đã đầu giá nó rồi, số tiền có thể lên đến bạc tỷ đó.

~ Cô dám...nó là của tôi...cô dám đầu giá nó...

~ Sao tao không dám? Mày có gan thì đòi lại đi...hahaha...

An Tân Hạ cúp máy, để lại cho cô một sự dă kích lớn.

Kỷ vật cuối cùng của mẹ cô, Hoa Huyền Sương. Vậy mà không giữ được, cô biết ăn nói với bà ấy thế nào đây? Có phải mẹ cô, bà ấy ở nơi tuổi vàng kia đang oán trách cô không?

~ Có chuyện gì sao?

Dạ Cảnh Lam nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, lo lắng hỏi. An Nhạc Nhạc im lặng một hồi lâu, cô hít một hơi dài, lấy hết can đảm nói với anh.

~ Có thể phiền anh chấp nhận một điều kiện này của tôi không?

~ Nói.

~ Xin anh hãy đầu giá mua lại Hoa Huyền Sương.

Cô cúi đầu, trong lòng lo sợ anh không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Có Chắp Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Lễ đính hôn của bọn họ

An Nhạc Nhạc cúi gằm mặt xuống đất, cô thật sự đã chút hết can đảm đề hỏi chuyện kia rồi. Bây giờ làm sao còn mặt mũi nhìn anh. Mặt khác, Dạ Cảnh Lam lại thấy chuyện này rất thú vị, trong lòng muốn chọc ghẹo cô một chút.

~ Vậy tôi được gì?

~ Được..?

~ Tôi không thể làm việc mà không có lợi ích gì được.

~ Chuyện đó, tôi..tôi..tôi sẽ chấp nhận một điều kiện nữa của anh.

~ Vậy thì cùng tôi đăng ký kết hôn, nếu như có giấy thì người nhà tôi mới tin.

~ Đư...được.

~ Nếu không còn gì nữa, tôi về phòng trước.

An Nhạc Nhạc không để Dạ Cảnh Lam nói thêm, cô lập tức chạy ra ngoài, theo chỉ dẫn của quản gia mà về phòng. Cô bước vào phòng, mắt nhìn xung quanh.

Căn phòng không tệ.

Cô ngồi xuống sofa, suy nghĩ về việc vừa nãy. Thật sự mệt mỏi. Nếu không phải tại An Tân Hạ thì cô cũng không phải đồng ý với Dạ Cảnh Lam. Mà nhắc tới An Tân Hạ, chỉ còn 1 tháng là đến lễ đính hôn của cô ta và Lục Di Sơ rồi.

Lễ đính hôn của bọn họ.

Chắc sẽ rất hoành tráng, còn cô....

Đến hôn lễ đảng hoàng còn không có.

Cha cô ở trên trời có phải rất buồn không?

Mặc dù mẹ cô không phải vợ chính thức của An Phủ Điều, nhưng ông ấy không những không ghét bỏ cô, mà lại còn yêu thương cô như con ruột, không kém gì An Tân Hạ. Khi ông ấy còn sống, cô được nuông chiều, được trải qua những khoảnh khắc hạnh phúc. Nhưng bây giờ thì không còn nữa rồi. Khóc mất cô rom róm nước mắt, nếu như cha mẹ không rời bỏ cô. Cô có lẽ sẽ không khổ như thế này, cô sẽ không phải cưới người cô không yêu.

Cứ như vậy, An Nhạc Nhạc cứ thế chìm vào giấc ngủ.

...

Sáng sớm hôm sau.

Cốc..cốc..cốc..

An Nhạc Nhạc lười biếng mở mắt, mới chớp mắt một cái mà trời đã sáng rồi. Cô đi đến mở cửa. Một cô gái bước vào, cung kính nói.

~ An tiểu thư, Dạ thiếu đang chờ cô ở dưới.

~ Được rồi, tôi xuống ngay.

Cô đóng cửa lại, làm vệ sinh cá nhân, thay một bộ quần áo đơn giản. Vừa xuống phòng khách, đã gặp Hàn Kỳ cùng Dạ Cảnh Lam đang ngồi đấy.

~ Chào anh, Hàn Kỳ.

Advertisement / Quảng cáo

An Nhạc Nhạc không để ý đến Dạ Cảnh Lam mà chào Hàn Kỳ. Cô nhấn mạnh tên cậu, Hàn Kỳ ngồi đó mà mờ hồ tuôn như suối. Đây chính xác là tạo mờ chôn sống cậu chứ sao nữa?

~ Haha...ch..chào em

Cậu lấy tay gãi đầu, cười gượng gạo. Dạ Cảnh Lam không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cô. Một lúc sau, anh nói

~ Thân là vợ của Dạ Cảnh Lam tôi, mà phải mặc một bộ đồ giản dị như thế.

~ Thì sao? Không phải trong hợp đồng tôi nói cả hai bên không được can thiệp vào chuyện của nhau sao?

~ Tùy ý cô, lấy chứng minh thư, còn đi làm giấy chứng nhận kết hôn nữa.

~ Hôm nay, tôi còn đi học, không thể đi hôm khác sao?

~ Nghỉ một buổi

An Nhạc Nhạc không nói chuyện với anh ta nữa, tức tốc lên lầu lấy chứng minh thư. Hàn Kỳ lái xe trở lại người ra cục dân chính. Bản tính Dạ Cảnh Lam không thích chờ đợi nên đã cho người đặt chỗ sẵn. Khi họ đến nơi thì chỉ việc vào đăng ký, không phải tốn công xếp hàng.

An Nhạc Nhạc bám chặt váy. Chỉ còn vài phút nữa thôi, cuộc sống tự do của cô sẽ kết thúc. Tuy cô rất mong chờ cảnh này, nhưng đó là với Lục Di Sơ-người cô từng yêu, chứ không phải với Dạ Cảnh Lam- người mà một chút tình cảm đối với cô cũng không có.

Không sao, chỉ hai tháng thôi. Hai tháng sau cô sẽ cùng anh ta không chút quan hệ. Cô tự nhủ với lòng mình như vậy. Hàn Kỳ mở cửa cho An Nhạc Nhạc, cô bước xuống xe trước ánh nhìn của bao nhiêu người.

Cũng phải thôi, chỉ là đi đăng ký thôi mà, có cần phải đi xe sang đến mức này không? Cô ngại ngùng đi sau Dạ Cảnh Lam, không dám ngẩng mặt lên. Dạ Cảnh Lam thì mặt vẫn cứ lạnh lùng, dáng người thẳng đứng mà tiến tới.

Thậm chí, những cô gái đi đăng ký cùng người yêu còn bị quyến rũ bởi độ đẹp trai của anh ta. Bạn trai của họ có phải bị Dạ Cảnh Lam bức chết không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Cố Chấp Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Chính thức kết hôn

~ Mọi hai người đưa chứng minh thư.

Nhân viên làm thủ tục xong xuôi, liền đưa bút và dấu đỏ ra trước mặt. Dạ Cảnh Lam ký xong liền dùng ngón tay ấn dấu, rất nhanh, rất dứt khoát. Đến lượt An Nhạc Nhạc, cô do dự, chỉ cần ký tên vào đấy, ấn dấu, là cô thành gái có chồng.

~ Cô ời, cô có muốn ký không?

Nhân viên lên tiếng nhắc nhở cô, nghi ngờ cô là bị ép buộc kết hôn.

~ A, có.

An Nhạc Nhạc thất thần một chút, ngay lập tức ký và ấn dấu vào giấy kết hôn. Hai người cùng chụp ảnh rồi ra về. Hàn Kỳ đã đợi ở ngoài, về mặt hình như rất nghiêm trọng.

~ Dạ thiếu, phu nhân mời ngài về một chuyến.

~ Ủ, biết rồi.

Phu nhân? Không phải là mẹ của anh ta chứ? Cô hốt hoảng, nhanh như vậy mà phụ huynh đã vào cuộc rồi sao?

~ Cậu đưa cô ấy đi về đi.

~ Vậy còn ngài..?

~ Có người đến đón.

~ Dạ.

Hàn Kỳ mở cửa cho An Nhạc Nhạc lên xe. Vừa đi được một lúc, cô quay đầu nhìn lại Dạ Cảnh Lam, vậy mà đã có xe đến đón thật. Cô không để ý nữa, quay sang nhìn Hàn Kỳ đang tập trung lái xe.

~ Hàn Kỳ, có phải thiếu em cái gì không?

Hàn Kỳ giật mình khi được gọi tên, cười gượng.

~ Thiếu..thiếu gì sao?
Advertisement / Quảng cáo

~ Không phải hôm qua anh bỏ em lại một mình sao? Có biết em căng thẳng lắm không? Ngồi đó có nửa tiếng mà như hàng giờ đồng hồ ấy.

~ Ê? An..anh xin lỗi, có trách thì trách Dạ thiếu không cho anh ở lại.

...

Một chuỗi im lặng, dường như An Nhạc Nhạc cô không có ý định đáp lại câu nói của Hàn Kỳ. Cậu nhún nhó, đây là lần đầu tiên cậu dỗ con gái, biết làm sao được?

~ Hay anh mời em đi ăn nhè? Em muốn ăn gì cũng được, bao nhiêu cũng không sao hết. Chỉ hôm nay thôi.

~ Được, là do anh nói đấy.

An Nhạc Nhạc vậy mà lại đồng ý, vẻ mặt vui sướng đáp lại. Hàn Kỳ đơ mặt ra đấy, đây chính xác là gai bầy cậu sao? Mà chính cậu lại là người tự thân chui vào cái bầy đó.

Ngu hết biết mà.

~ Được rồi, đi ăn thôi nào.

Hàn Kỳ khóc thầm trong lòng, giờ đây cậu chỉ biết đi theo cô. Tiền lương tháng này vừa lĩnh xong đã phải trả học phí. Bây giờ lại phải đưa cô đi ăn, không biết là sẽ tốn bao nhiêu nữa đây?

...

Về phía Dạ Cảnh Lam, sau khi lên xe, anh được đưa ra ngoại ô thành phố, đi thêm một lúc nữa thì đến trước một ngôi nhà.

Nói là nhà nhưng thực chất lại là căn biệt thự vô cùng rộng lớn, có đầy đủ nhà kính, khuôn viên, sân chơi, rất trang nhã. Dạ Cảnh Lam đi vào nhà kính, nơi đã có sẵn một người đang đứng chờ.

~ Đã đến rồi?

Một giọng nữ trung niên vang lên. Không ai khác chính là phu nhân Minh Lệ, mẹ của Dạ Cảnh Lam. Bà hiện lên với một dáng vẻ trang nhã, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn anh.

~ Sao đột nhiên mẹ muốn gặp con vậy?
Advertisement / Quảng cáo

~ Ay da, mẹ muốn gặp con còn cần lý do sao?

~ Nói chuyện chính đi.

Dạ Cảnh Lam cau mày, anh đây là ghét nhất cái dáng vẻ như trẻ con này của mẹ anh. Tuổi đã sắp 40 rồi mà lúc nào cũng như con nít vậy.

~ Nghe nói, con mới kết hôn?

~ Mẹ nghe ngóng tin tức cũng nhanh thật.

~ Người mẹ biết?

~ Không phải.

Lúc này, phu nhân Minh Lệ mới cau mày nhìn anh. Bà có chút tức giận, bao nhiêu cô gái mà bà chọn, anh còn không thèm liếc mắt nhìn. Bây giờ lại khuro tay vợ đại lấy một cô gái đến lai lịch còn không đáng hoàng.

~ Vậy hôn ước của con với tiểu thư Mai gia thì sao?

~ Con không muốn.

~ Nhưng đó là nguyện vọng của cha con, Mai gia trước kia không màng rùi ro mà giúp đỡ chúng ta. Đến bây giờ, ngay cả chuyện này còn không làm được, mẹ con mặt mũi nào mà nhìn ông ấy.

~ Con nói không muốn là không muốn. Sao mẹ cứ phải cố chấp như vậy. Đã bao nhiêu năm rồi, sao mẹ không từ bỏ chuyện này?

Phu nhân Minh Lệ ứa nước mắt, nhìn anh.

~ Con nhớ cha con lúc mất đã nói gì không? Nguyên vọng của ông ấy đều giao phó lại cho mẹ, mẹ vì ông ấy mà đã làm rất nhiều rồi, còn con..

~ Mẹ đừng nói nữa, mẹ không thể ép buộc con chuyện này được, con muốn kết hôn với ai là chuyện của con, mẹ đừng có nhúng tay vào.

Dạ Cảnh Lam tức giận hết lớn, nếu không phải năm xưa bà ấy ép buộc anh, thì có ấy-người anh yêu đã không rời đi, đã không tuyệt tình với anh. Anh nói xong, liền không nán lại lâu mà lập tức rời đi. Bỏ lại phu nhân Minh Lệ trong nhà kính.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Cổ Chấp Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Xin lỗi

Phu nhân Minh Lệ thở dài nhìn bóng dáng Dạ Cảnh Lam khuất dần. Bà ngay lập tức lấy lại dáng vẻ nghiêm trang, ra lệnh cho quản gia.

~ Cậu đi điều tra cho ta về cô gái mà nó kết hôn, nội trong ngày hôm nay.

~ Dạ thưa phu nhân.

Quản gia lui đi ngay sau đó, phu nhân Minh Lệ một mình ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Bà thật sự lo lắng cho Dạ Cảnh Lam.

~ Thật không biết bao giờ mới hết lo cho đứa trẻ này được.

...

Quay trở lại với An Nhạc Nhạc và Hàn Kỳ, sau khi đã được cậu đãi một bữa no nê, thì một cuộc đụng mặt xảy ra. Vậy mà người gặp lại là An Tân Hạ, cùng với Lục Di Sơ. An Tân Hạ kia vừa nhìn thấy cô đã lộ rõ vẻ kinh thường, lời nói châm chọc vang lên.

~ Đúng là cái loại tro trên, hôm trước bám lấy Dạ Cảnh Lam, nay vậy mà lại chạy theo thằng đại gia khác à.

~ Này, Hạ Hạ, em đừng nói thế được không?

Lục Di Sơ nín tay An Tân Hạ, ra hiệu cho cô thu lại lời nói kia. An Tân Hạ không những không tiếp thu mà còn vùng ra.

~ Anh bỏ em ra, hôm nay em phải cho cái loại tro trên này biết tay.

Hàn Kỳ trở nên khó chịu khi nghe từng câu từ mà An Tân Hạ nói ra. Cậu nắm tay thành quyền, hận không thể đánh người phụ nữ trước mắt. Chỉ riêng An Nhạc Nhạc bị cô ta chửi rủa, khinh bỉ vẫn đứng yên, không nói gì. An Tân Hạ được nước làm tới, miệng càng phun ra những câu nói khó chịu hơn.

~ Sao, cứng miệng rồi à? Có phải là tao nói đúng rồi không? Cái loại không có liêm sỉ.

Hàn Kỳ lần này xem ra là bị cô ta chọc tức thật rồi. Cậu dùng sức dấm mạnh vào bức tường bên cạnh, trừng mắt nhìn An Tân Hạ.

~ Cầm miệng.

Lời nói toát ra bao nhiêu sát khí, khiến cho An Tân Hạ run lên, sắc mặt trắng bệch.

~ Tôi không bao giờ đánh con gái, nhưng một lần nữa còn phun ra những lời nói này, đừng mong tôi nương tay.

~ Xin..xin lỗi.

Advertisement / Quảng cáo

Lục Di Sư kính hải, run sợ cúi đầu xin lỗi hai người. Hàn Kỳ nắm lấy tay An Nhạc Nhạc rồi đi.

...

~ Hàn Kỳ.

~ Nay, Hàn Kỳ.

~ Dừng lại.

An Nhạc Nhạc kéo người cậu lại, sắc mặt trở nên lo lắng.

~ Tay anh..cần phải băng bó.

Cậu mặc kệ những lời cô nói.

~ Sao vừa nãy cô ta chửi em như vậy, mà em không nói gì, cũng không phản bác gì?

~ Em..em..

~ Trả lời anh.

Hàn Kỳ lay mạnh vai An Nhạc Nhạc, cô khó chịu nói.

~ Đau, anh bỏ em ra trước.

Bấy giờ cậu mới bình tĩnh lại, nhận ra hành động của mình hơi quá, liền buông tay ra khỏi người cô.

~ Anh xin lỗi.

~ Không sao, anh mau băng vết thương lại đi.

Hàn Kỳ cùng An Nhạc Nhạc lên xe, cô cẩn thận lấy thuốc sát trùng cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo*, *Cổ Cháp Sùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 26: Những hồi ức đẹp đẽ

~ Tại sao vừa nãy anh làm vậy?

An Nhạc Nhạc vừa băng nó, vừa hỏi Hàn Kỳ.

~ Em còn hỏi? Không thấy cô ta quá đáng lắm à?

Hàn Kỳ tức giận, anh là người ngoài cuộc còn thấy khó chịu, vậy mà ở đây cô bị An Tân Hạ khinh bỉ, lại không chút quan tâm?

An Nhạc Nhạc lắc đầu, cô tỏ vẻ buồn.

~ Dù sao cô ấy cũng là em của em..cùng cha khác mẹ..

~ Thì sao chứ? Cùng cha, cùng huyết thống là có thể bỏ qua sao?

~ Thật ra, cô ấy hận em là đúng.

..

An Nhạc Nhạc hồi tưởng lại quá khứ năm cô 10 tuổi, sau khi đã vào An gia được 2 năm. Tuy vậy, nhưng không có ai ưa cô cả, chỉ có cha và An Tân Hạ để ý, quan tâm đến cô.

An Tân Hạ lúc đó lại là người mà An Nhạc Nhạc cô quý nhất, là người bạn duy nhất của cô tại nơi đó.

Advertisement / Quảng cáo

An Tân Hạ lúc đó cũng chạc tuổi cô, là một cô bé ngây thơ đơn thuần, trong sáng. Cô ngày đầu tiên đến An gia, lại nhìn trùng nụ cười của An Tân Hạ, đáng yêu đến lạ lùng. Lúc đó, An Tân Hạ không màng những lời lẽ chửi bới của họ hàng, một mực đòi cô chơi cùng. Chính giây phút ấy đã khiến cô yêu quý đứa em gái đó biết bao nhiêu.

Nhưng, từ khi cô vào An gia, tình thương của cha vậy mà lại dành hết cho cô, đối với An Tân Hạ lại nghiêm khắc, rắn đe. Đồ An Tân Hạ muốn, cô đều có, cô thích đi đâu, đều được đi, cái gì cũng được đáp ứng. Chỉ ngoại trừ An Tân Hạ. Cũng có lúc, cô để dành đồ ăn mà An Tân Hạ thích, lén lút dúi vào tay em gái.

An Tân Hạ thấy như vậy cũng chỉ cười, nhận lấy những thứ mà cô đưa cho. Suốt những ngày tháng đó, cô bé không những không oán trách cô, mà còn yêu thương cô vô vàn, như chị em ruột.

Chẳng qua, giây phút hạnh phúc ấy không được bao lâu. Từ lúc hai chị em cô lên 15 tuổi. An Tân Hạ ngày càng cư xử lạnh lùng, buông những lời lẽ cay độc với cô.

Lúc ấy, cô chẳng biết làm gì ngoài im lặng. An Nhạc Nhạc đã nghĩ An Tân Hạ đã nghĩ cô cướp hết tình thương của cha.

Bản thân cô cũng thấy mình mang tội lỗi, nên không hận An Tân Hạ.

..

Hàn Kỳ nghe cô kể lại những giây phút cùng An Tân Hạ, cậu cũng không nói gì nữa. Chỉ ngồi im cho cô dán băng.

~ Xong, anh đừng để vết thương đưng nước nha.

Cô cất hộp cứu thương đi, ngả người ra ghế. Hôm nay đối với cô mà nói, mệt mỏi vô cùng. Hàn Kỳ cũng không động tới, để im cho An Nhạc Nhạc nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Có Chắp Sừng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Minh Hạ

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí im lặng. Hàn Kỳ theo thói quen, bật loa ngoài điện thoại lên nghe. Một tông giọng cao, nghe có vẻ trẻ con vang lên. An Nhạc Nhạc và Hàn Kỳ nhủ mảy vì giọng nói khá to. Cậu thờ dãi.

~ Em nói nhỏ lại đi, ồn quá.

~ Ai vậy anh?

An Nhạc Nhạc tò mò lên tiếng hỏi về danh tính của giọng nói kia. Cô chỉ vừa dứt lời, thì một loạt câu hỏi ủa đến.

~ Giọng con gái hả? Ai vậy? Bạn gái anh hả?

Hàn Kỳ nhủ mảy, sắc mặt dần khó chịu.

~ Không, là vợ của anh họ em, cô ấy tên An Nhạc Nhạc, nhỏ hơn em 1 tuổi.

~ Vợ? Dạ Cảnh Lam?

~ Ủ.

Hàn Kỳ vừa “ừ” một tiếng. Đầu dây bên kia im lặng luôn. Có vẻ nhưng việc nhắc đến Dạ Cảnh Lam khiến hấn không thoải mái. Cậu mặc kệ, quay sang giới thiệu cho An Nhạc Nhạc.

~ Cậu ta tên Minh Hạ, 19 tuổi, là em họ của Dạ thiếu.

~ Dạ.

An Nhạc Nhạc gật đầu, coi như đã hiểu. Cô suy nghĩ một chút, nếu hấn là em họ của Dạ Cảnh Lam. Há chẳng phải cô sẽ là chị dâu của hấn sao? Nghe có vẻ kỳ lạ...

~ Lần này gọi anh là có chuyện gì?

Hàn Kỳ lên tiếng hỏi Minh Hạ.

~ Phải có chuyện thì em mới gọi cho anh được hả, tiểu Kỳ Kỳ?

~ Trả lời, và ngừng việc gọi anh là tiểu Kỳ Kỳ lại.

An Nhạc Nhạc nghe xong, bật cười thành tiếng. Cái tên “tiểu Kỳ Kỳ” nghe thật dễ thương lắm sao.

~ Đây, em cười cái gì?

~ Ha ha...nhưng..mà nghe đáng yêu thật.

Advertisement / Quảng cáo

Cậu ngại, mặt dần dần đỏ lên. Minh Hạ để ý đến sự có mặt của An Nhạc Nhạc, hấn liền đổi sự chú ý lên người cô.

~ Chào chị dâu.

~ A..chào cậu.

An Nhạc Nhạc luống cuống, cô không nghĩ hấn sẽ bắt chuyện với mình. Nhưng cái từ “chị dâu” kia nghe chẳng quen gì cả.

~ Có thể đừng gọi tôi là chị dâu được không?

~ Tại sao?

~ Nghe kỳ lắm, vì anh lớn tuổi hơn tôi mà.

Minh Hạ ậm ừ, nghe rất có lý. Hấn im lặng một chút, rồi nói.

~ Vậy chị có thể gọi tôi là Charlex, còn tôi sẽ gọi chị là tiểu Nhạc, được không?

~ Được.

~ Ngừng tám nhảm đi, em gọi anh có chuyện gì hả?

Hàn Kỳ lên tiếng cắt ngang lời nói của hấn.

~ Chắc...anh làm gì mà phải gất gồng như thế? Được rồi, em gọi anh để báo là, em sắp xuống sân bay rồi, anh nhanh chóng đến đón em nhanh.

~ Cái gì? Em về đây hả?

~ Phải..anh đến đón em nhanh, cửa VIP nhé, em cúp đây.

~ Charlex, từ đã, này...

Đáp lại cậu là một chuỗi “tút...tút...tút” Minh Hạ tắt máy thật. Hàn Kỳ tức điên lên được, hơi dàu tur dung phải đi đón tên nhóc này. Cậu quay sang An Nhạc Nhạc hỏi ý kiến.

~ Em đi cùng anh chút được không?

~ Vâng.

An Nhạc Nhạc gật đầu, cô cũng muốn được nhìn mặt Minh Hạ, không biết hấn như thế nào nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Có Chắp Sừng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 28: Trả thù

Đi đến sân bay mất 10 phút, Hàn Kỳ cùng An Nhạc Nhạc nhanh chóng xuống xe, tìm người.

Tại cửa VIP, một chàng trai chạc tuổi đôi mươi, tay kéo chiếc vali. Ngồi quan sắc nét, mái tóc vàng óng tự nhiên, và nổi bật nhất chính là đôi mắt xanh lam của hắn. Đôi mắt đậm chất Á-Âu. Khi chất tóa ra từ người hắn làm người ta cảm thấy ấm áp. Hắn lấy điện thoại ra, bấm số gọi. Đầu dây bên kia nghe máy.

~ Alo, em đang ở đâu?

Hàn Kỳ hỏi, mắt nhìn xung quanh để tìm người. An Nhạc Nhạc thì đi bên cạnh, vì không biết hình dáng khuôn mặt của Minh Hạ nên không tìm phụ được.

~ Em đứng ở cửa VIP, mặc áo vàng ấy.

~ Bao nhiêu người mặc áo vàng, làm sao anh tìm được?

An Nhạc Nhạc nghe vậy, liền kéo nhẹ áo Hàn Kỳ. Tay chỉ về phía sau.

~ Có phải người kia không anh?

Cô chỉ tay vào một người mặc áo vàng, đang đứng nghe điện thoại. Hàn Kỳ nheo mắt nhìn kỹ, rồi kéo tay cô chạy ra đấy.

~ Này, Charlex.

Hắn quay ra, lập tức buông vali ra, lao đến ôm chặt lấy cậu.

~ Tiểu Kỳ Kỳ, nhớ anh quá đi.

~ Xui, bỏ ra, bỏ ra.

Hàn Kỳ rợn tóc gáy, tay đẩy mạnh Minh Hạ ra. Mặt hắn đen kịt, tò vò khó chịu.

~ Mấy năm không gặp, ôm tý thì đã sao?

~ Thôi im đi, kinh chết được.

Minh Hạ chuyển ánh nhìn lên người An Nhạc Nhạc, đưa tay ra, giới thiệu.

~ Chào chị, tiểu Nhạc Nhạc.

An Nhạc Nhạc giật mình bắt tay lại. Mặt cô chút bối rối.

Advertisement / Quảng cáo

~ Chào..chào cậu, Charlex.

Mặt cô hơi ửng hồng lên, có lẽ vì Minh Hạ đẹp trai, cô nghĩ, hắn hắn còn đẹp trai hơn cả tên Dạ Cảnh Lam kia. Cô hơi ngấy người một chút, Hàn Kỳ liền lay nhẹ, An Nhạc Nhạc lập tức lấy lại tâm trí. Hàn Kỳ nhìn Minh Hạ, hỏi.

~ Giờ thì nói đi, tại sao em lại ở đây?

Minh Hạ không trốn tránh câu hỏi của cậu nữa, tay che miệng, cười nói.

~ Vì sao hả? Hahahaha....

Hắn đi sát miệng vào tai Hàn Kỳ nói nhỏ đến mức An Nhạc Nhạc cũng không nghe thấy gì.

~ Trả thù.

Hàn Kỳ giật bản người, trán đổ mồ hôi. Cậu không ngờ rằng Minh Hạ quay về đây vì chuyện năm đó. Vốn dĩ chuyện đó đã được mọi người cho vào dĩ vãng. Nhưng lại được hắn khắc sâu trong tâm trí như vậy.

~ Nói cái gì vậy?

Cậu túm lấy cổ áo Minh Hạ. Hắn dứt ra, bản thân lui về phía sau.

~ Chỉ mong anh đừng can thiệp vào chuyện của em. Đi đây, bye.

Hắn để lại lời chào rồi kéo vali đi. An Nhạc Nhạc nhủ mảy sắp xếp lại chuỗi sự kiện vừa xảy ra. Cô chỉ nhìn Hàn Kỳ, dè dặt hỏi.

~ Có chuyện gì hả anh?

Hàn Kỳ ổn định lại tinh thần, cậu không muốn An Nhạc Nhạc phải lo lắng gì cả, chỉ xua tay.

~ Không có gì, em ấy nói đùa vài câu thôi, mình về thôi.

~ Dạ.

An Nhạc Nhạc ngoan ngoãn nghe lời Hàn Kỳ trở về. Cô cũng không muốn để tâm đến chuyện vừa nãy. Đó là chuyện của anh em bọn họ, một chút cũng không liên quan đến cô. Sau khi đưa An Nhạc Nhạc về Chi Diện Tảo Tiền, cậu lập tức đi đến Club V.

Về phần An Nhạc Nhạc, cô mệt mỏi đi vào nhà. Tuy nơi đây có to đến thế nào, thì cũng không thể tránh khỏi sự lạnh lẽo đến thấu xương của nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiếu Bá Đạo, Có Chắp Sings* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.